

İslam Devleti'nin Üst Düzey Şer'i Kadılarından Ebu Sufyan Es'Sulemi İle 2014 Yılında Gerçekleştirilen Röportaj

Soru 1: İslam Devleti ile El Kaide arasındaki akide farkı veya farklılıkları nelerdir?

Cevap 1: Senin de bildiğin gibi günümüz cihad hareketleri yahut "cihad" diye isimlendirilen amel birçok merhale ve aşamalardan geçmektedir.

İlk Merhale birçok hata ve eksikliklere sahip olan Şeyh Mustafa Sibai ile birlikte başlayan merhaledir. Bu şeyh, ihtilal güçlerine karşı savaşmak için gençleri topluyordu. Fakat gençleri toplarken tağutların gölgesi altında topluyor ve hiçbir şekilde tağutlar hakkında konuşmuyor, onlar hakkında hiçbir şey söylemiyor ve eleştirmiyordu. Bilakis onlarla dostluk ve ittifak üzere idiler yani tağutlarla hiçbir ihtilafları yok idi. Bu bir merhale idi.

Daha sonra bundan daha güzel bir merhaleye geçildi. Bu merhale ise ilk Afgan cihadı olarak isimlendirilen yahut Arap Afganları diye bilinen merhaledir. Bu merhalenin öncülüğünün yapan kimse ise Şeyh Abdullah Azzam'dır. Bu merhale döneminde ise kendilerini tağutlardan uzak tutmuşlar ve cihad sahalarından bir sahaya giderek tamamen cihad ile meşgul olmuşlardır. Bu merhaledeki kimseler ise tağutlarla değil sadece cihad ile meşgul olmuşlardır.

Bu merhalede yapılan; gençlerin cihad için toplanması ve asli kâfirlerle savaşılması idi. Bu merhalede bundan ibaret idi. Bu merhalede de mürtedlerden hiç bahsetmediler. Aynı zamanda gençleri toplarken çok farklı renklere, dillere, inançlara, yollara, menheclere sahip olmalarına rağmen hiçbir şekilde hak menhec olan Ehli Sünnet vel-Cemaat menhecini yani Fırka-i Naciye menheci olan bir menhec gözetmediler. Yani şu günümüzde Cihadi Selefi anlayışı diye bilinen bir menhec üzerine gençleri bir araya getirmediler. Cihadi Selefi anlayışına sahip olanlar bütünüyle Selefi Salihin anlayışına sahiptirler, dinin usulünde ve furuunda olsun bu böyledir. Görüldüğü gibi bu merhalede yapılan şey; sadece gençlerin toplanması ve sayının fazlaştırılmasından ve asli kâfirlerle savaşmaya yönelmekten ibaret idi. Bu ikinci merhale idi ve bu merhale önceki merhaleden daha güzel idi.

Fakat bu merhalede asli kâfirlerle savaşıldı ancak şu günümüzde dile getirilen tağutların tekfir edilmesi, yardımcılarının ve destekçilerinin tekfir edilmesi hükmü hiç gündem edilmedi.

Hakeza tağutların yardımcıları ile savaşılmaması ve buna benzer meseleler o merhalede hiç ortaya atılmadı. Bu merhalede şahıs sadece gidiyor Ruslarla savaşıyordu. Bunun dışında bir şey yok idi.

Nihayet bu merhalede dediğimiz gibi; İhvan-ı Müslimin, Selefiler, Mürciler, aşırılar savaşa gidiyorlardı. Herkes hep birlikte bir hendek içerisinde savaşıyordu. Bu merhale tabir doğru olursa; Şeyh Abdullah Azzam merhalesi idi.

Daha sonra bundan daha güzel bir merhaleye geçildi. Bu merhale ise Şeyh Usame bin Ladin ve El Kaide merhalesidir. Bu merhale ise; sadece gençleri toplamadan bir araya getirmeden ibaret değil idi. Bilakis sadece Cihadi Selefi kimselerin toplanması ve bir araya getirilmesinden ibaret bir merhale idi. Hendekte olanlar ve bunlarla beraber olanlar böyle kimselerdi. Yani bu merhalede bidat ehlini uzak tuttular. Abdullah Azzam döneminde ise bidat ehlinin uzaklaştırmadılar. Hatta öyle ki Şialar hakkında bile konuşulmuyordu. Hatta öyle ki o merhale de Şia'dan olan Şah Abdullah Mesud bile övülüyordu. Zaten bu tür konularda da bir problemleri yok idi.

Fakat El kaide merhalesinde ise bu tür konular bir problem idi. Bu merhalede bidat ehli hakkında derinlemesine konuşuluyordu; sofiler, Eşariler ve bunlardan da öncelikli olan Şialar hakkında konuşuluyordu. Bu merhalede aslında cihad sahalarına İhvan-ı Müslimin gelmiyordu. Bu merhalede görüldüğü gibi bir akide üzerine bir oluşum var idi. Bu akide ise Cihadi Selefi akidesi idi. Nitekim bu merhalede gerçekten tağutlardan uzaklaştılar ve tağutlar hakkında konuştular ve bidat ehlini de kendilerinden uzaklaştırdılar. Ancak geriye yapmadıkları bir şey kalmıştı ki o da; birinci olarak sapık fırkalar hakkında hiçbir söz etmemeleri idi. İkinci olarak da Amerika ile mücadeleye, savaşa devam etmeleri idi. Bu merhalede Amerika ve yardımcılığı ile savaş devam etti. Sanki bu merhalede yapılan şey; sadece asli kâfirlerle savaşmanın gerekliliği üzerinde durulması ve savaşın gerekçesi olan asıl illet üzerinde durmamaları idi. Bu illet ise; Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyenler cihad meselesi idi.

Yani bir takım devletlerin ve yönetimlerin Amerika'ya yardım etsinler yahut yardım etmesinler, tevhidi bozan bir unsur olan, savaşmayı gerekli kılan Allah'ın hükümleriyle hükmetmeme söz konusu idi. Nitekim Amerika'ya yardım etme tevhidi bozan bir unsur olmakla beraber diğer taraftan da Allah'ın hükümleriyle hükmetmeme tevhidi bozan başka bir unsur idi. Bu gözden kaçıyordu.

El Kaide bu merhalede daha önce merhaleler olan Mustafa Sibai ve sonraki merhale olan Arap Afganı olarak bilinen merhaleden de daha güzel idi. Fakat dediğimiz gibi bazı şeyler vardı ki; sapık fırkalar hakkında konuşmamaları ve onlar hakkında açıklama yapmamaları. Örneğin Rafizilerin akidelerinin açıklanmaması ve onlara karşı dikkatli olunmaması ve onlar hakkında

birşey söylenmemesi idi. Hakeza, İhvan-ı Müslimin'in sapıklıkları ve menheci hakkında konuşulmadı. Aynı şekilde kendini İslam'a nisbet eden cemaatler hakkında da bir söz edilmedi.

Evet, bu merhalede tağutları tekfir ettiler ve onlarla savaştılar ancak savaşmalarının tek sebebi Amerika'ya yardım etmeleri ve destekçi olmaları idi. Allah'ın hükümleriyle hükmetmeme, onlarla cihad etme sebebi değil idi.

İşte bu El Kaide'nin geçirmiş olduğu merhalelerdir.

El Kaide konusunda diğer önemli bir mesele ise; El Kaide'nin şeyhlerinin çoğunun büyük şirkte cehaleti mazeret olarak görmesidir. Bu şeyhler büyük şirkte cehaleti mazeret olarak görmektedirler.

Bu şeylerden bazıları ise; Şeyh Ebu Yahya El Libi, Şeyh Atıyyetullah ve Şeyh Eymen ez Zevahiri. Bu şeyhler büyük şirkte cehaleti mazeret olarak görmektedirler. İşte bundan dolayı daha sonra İslam Devleti ve kendileri arasında ayrılık olmuştur.

Dolayısıyla bu ayrışma üzerine binaen de bir takım ayrışmalar olmuştur. Bunlardan biri de İslam'ı bozan unsurları işleyen İslami bir cemaatin hükmü hakkında olmuştur. Mesela Hamas ve İsmail Heniyye hükümeti küfre girmişlerdir. Aynı şekilde İhvan-ı Müslimin de küfre girmiştir çünkü yönetime geçtiklerinde Allah'ın hükümlerinin dışında hükümlerle hükmetmişlerdir.

Fakat bunlar ise İslami bir şemsiye altında ortaya çıkanlar hakkında geniş bir bakış açısına sahip oldukları için onları cehalet ile mazeretli görmüşlerdir. Bu nedenle Allah'ın hükümlerinin dışından hükmedenler hakkında; "bu kimseler tevil sahibidirler, bu kimseler İslam'ı aşama aşama getirecekler" gibi sözler söylemişlerdir. Yani özet olarak bu kimseler onlara göre mazeretlidirler.

Aynı şekilde daha sonra Mısır'da olanlar ve Muhammed Mursi'yi cehalet ile mazeretli görmüşler ve te'vil sahibidir demişlerdi. Oysa İslam Devleti bunu mazeretli görmemiştir. İşte böylece El Kaide'nin kendini İslam'a nisbet edenler hakkındaki hükmü ortaya çıkmış olmaktadır.

Aynı şekilde Irak'ta asli kâfirlere yardım eden birçok Müslüman cemaat hakkında da aynı şeyi söylemişler ve onları cehalet ile mazeretli görmüşlerdir. Bu cemaatler hakkında tevakkuf etmişler (durmuşlar), küfür hükmü vermemişler, onları cehalet ile mazeretli görerek te'vil sahibi olarak görmüşlerdir.

İşte görüldüğü gibi İslam Devleti ile El kaide arasında en bariz ihtilaf; büyük şirkte cehaletin mazeret olup olmama meselesidir.

Cehaletin mazeret olup olmama meselesi birçok sahalarda tartışılmıştır. Cezayir'de, Somali'de, Yemen'de, Çeçenistan'da, Afganistan'da her yerde tartışıla gelmiştir. Bu konuda cehaleti mazeret olarak görenler ve görmeyenler arasında büyük tartışmalar yaşanmış ve her iki taraftan da eserler yazılmıştır.

Diyebiliriz ki bu nokta (cehaletin mazeret olup olmaması) meselesi El Kaide ve İslam Devleti arasındaki en büyük bariz ihtilaftır. Buna binaen ortaya şahısların ve cemaatlerin hükümleri konusunda ihtilaflar çıkmıştır. Bu tartışma yahut ihtilaf daha sonra yavaş yavaş büyüyerek ta Şam topraklarına kadar gelmiştir. Nihayetinde ise en önemli ve en bariz bir mesele haline gelmiştir.

Bundan dolayı El kaide; tezkiyeye, ehli olmayan kimseleri tezkiye etmiş, İslam Devleti ise irtidat ve küfürle bu kimselere hükmetmiştir.

Dediğimiz gibi El kaide ve İslam Devleti arasındaki fark budur. Tabî ki bunun dışında da farklılıklar vardır fakat şimdilik aklıma gelenler bunlardan ibarettir.

Burada bu konu ile alakalı olarak bir başka soru sormak istiyorum:

Soru 2: Bir alim "cehaleti muteber bir mazeret görürse" hükmü nedir?

Cevap 2: Evet, biz bu konuda diyoruz ki; kim bu konu hakkında aksi bir görüş(cehalet mazerettir)sahibi olur ise, o kimsenin hükmü ictehad sahibi olup olmamasına göre değişir, nihayetinde bu kimse hata etmiştir. Fakat bizlerin bu konudaki inancı; cahil olarak büyük şirk işleyen kimse cehaleti ile mazeretli değildir, o kimse Müslümanlardan değildir.

Rabbimiz bu konuda şöyle buyurmaktadır: “Ve eğer müşriklerden biri senden aman dilerse, Allah'ın kelâmını işitip dinleyinceye kadar ona aman ver, sonra (müslüman olmazsa) onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır. İşte bu (müsamaha), onların, bilmeyen bir kavim olmalarından dolayıdır.” [Tevbe-6]

Ayette görüldüğü gibi Allah Teâlâ o müşriklerin bilmediğini söylemektedirler. O müşrikler hucceci (Kuran'ı) dinlememiş olmalarına rağmen onları müşrik olarak vasfetmiştir.

Dolayısıyla dinden çıkartan "büyük şirkte cehalet" ve te'vil mazeret olmaz. Fakat bunun dışındaki meselelerde mazeret olur. Bu meseleler furu meselelerdir yahut dinde zaruri olarak bilinmeyen meselelerden olabilir.

Mesela; bir kimse İslam'a yeni girmiştir. Bundan dolayı zekâtın verilmesi gerektiğini ve zekâtın vacibliğinden haberi yoktur. Bu kimse cehaletinden dolayı mazeretlidir. Bu kimse yeni İslam'a girdiğinden dolayı mesele izah edilir anlatılır. Diğer furu meselelerde de durum böyledir. Ama dinin usulünde, açık olan meselelerde, tevhid ve şirk ile alakalı olan meselelerde "cehalet mazeret" değildir.

Öyleyse deriz ki; kim cahil olarak büyük şirk işlese o kimse müşriklerdendir.

Bu konuda bazı kimseler; kendini İslam'a nisbet eden İslami bozan unsurlardan bir unsur işleyen kimseyi cehalet sebebiyle mazeretli görenler olmuştur. Böyle diyen kimse için; "hata etmiştir" diyoruz fakat asla tekfir etmiyoruz.

Soru 3: Burada şöyle bir soru ortaya çıkıyor: Şeyh Eymen ez Zevahiri geçerli bir te'vil sahibi midir? Görüşünüz nedir? Te'vili muteber midir değil midir?

Cevap 3: Biz burada şöyle diyoruz: cehalet mazeret değildir fakat cehaleti mazeret olarak görenleri mazur görüyoruz. Aslında bu sözümüz meselenin özetidir. Ve diyoruz ki; "cehaleti mazeret görenler hata etmiştir." Fakat bir kimse çıkar; "Her kim müşrikleri tekfir etmez ise kâfir olur" sözünü getirirse, biz deriz ki; "doğrudur müşrikleri tekfir etmeyen kâfir" olur. Fakat bizim izah etmeye çalıştığımız mesele bu mesele değildir. Yani tartışılan konu, bu konu değildir.

Bizler; burada Allah Teala'nın bir nas ile muayyen bir şekilde tekfir etmiş olduğu bir kimse hakkında konuşmuyoruz. Mesela; İblis, Haman, Firavun veya Ebu Leheb gibi kimseler hakkında konuşmuyoruz.

Aynı şekilde asli kâfirlerin tekfiri hakkında duraksayanlar hakkında da konuşmuyoruz; Yahudi, Hıristiyanlar veya Budistler ve benzerlerinin tekfirinde duraklayan kimseler gibi.

Aynı şekilde İslam ulemasının icma ile muayyen şekilde tekfir ettiği kimselerin tekfirinde duraksayan kimse hakkında da konuşmuyoruz.

Aynı şekilde bir kimsenin yanında, bir kimsenin tekfiri delillerle sabit olmuş ve tekfirinde şartlar oluşmuş ve hiçbir engel kalmamış ise bu kimsenin duraksamasından da bahsetmiyoruz.

Biz burada; müşrikleri ve kâfirleri tekfir eden kimseden, hayatını müşrikleri tekfir etmekle ve onlarla savaşarak geçiren kimseden bahsediyoruz. Bizim üzerinde konuşmuş olduğumuz kimse; kendini İslam'a nisbet eden, şirke düşmüş kimseleri muayyen şekilde cehalet özüünden dolayı tekfir etmeyen kimse...

Açıkça görüldüğü gibi; bu kimse diğer önceki kimseler gibi değildir. Böyle bir kimse hakkında denilecek şey "hata etmiştir" denilir. Geçmiş ulemalardan cehaleti mazeret olarak görenler olmuştur. Onlardan bazıları ise İmam "İbni Hazım" ve maliki olan "İbnü-l Arabî"dir. Bu âlimlerin dışında da cehaleti mutlak olarak mazeret görenler olmuştur.

Böyle söyleyenler tekfir edilirler mi? Biz diyoruz ki; cehaleti mazeret olarak görenleri tekfir edenler şüphesiz çelişki içerisindedirler. Nitekim böyle diyen bir kimse yükümlülüğünü kaldıramayacağı yükümlülükler altına girmesi gerekecektir. Biz burada bu yükümlülükleri neden zikrediyoruz? Çünkü bir insanın söylemiş olduğu yahut yapmış olduğu her şey bir yükümlülük ve sorumluluk demektir.

İşte bu nedenle her kimse bir söz söyler yahut fiil işlerse, bunun üzerine bina edilen yükümlülükler vardır. Bundan dolayı cehalet mazerettir diyen kimseyi tekfir eden kimse fasit yükümlülükler altına girecektir.

Öncelikle şöyle bir yükümlülüğün altına girmiş olacaktır; cehalet ile mazeretli görenleri tekfir edenler; bu konuda aynı görüşe sahip olan gelmiş, geçmiş bütün ulemayı ve aynı şekilde günümüzde de cehaleti mazeret olarak görüp bir kimseyi tekfir etmeyenleri de tekfir etme yükümlülüğü altına girmiş olacaklardır.

Hâlbuki bu kimseler cehaleti mazeret görüp tekfir etmeyenleri tekfir etmemektedirler. Onlar ancak bazı günümüz alimlerine bu hükmü uygulayabilmişlerdir. Fakat aynı görüşe sahip olan geçmiş ulemayı tekfir edememişlerdir. Demiştik ya imam İbni Hazım ve İbnü-l Arabî cehaleti mazeret olarak görmekteydiler.

İbni Teymiye'ye gelince; cehaleti mazeret olarak görenler, Şeyh İbni Teymiye'nin sözlerini delil olarak getirmekte ve diğer taraftan cehaleti mazeret olarak görmeyenler de Şeyh İbni Teymiye'den delil getirmektedirler. Şeyhin bu konu hakkında birbirine benzeyen sözleri vardır. Şeyhin -Allah en doğrusunu bilir- bu iki görüşünden en kuvvetli olanı büyük şirkte cehaleti mazeret olarak görmemesidir.

Burada ifade etmek istediğim bir kimseyi cehalet ile mazeretli görenleri tekfir edenler bir kısım yükümlülük altına girecek olmalarıdır ve dolayısıyla cehalet mazerettir diyen âlimlerin hepsini tekfir etmeleri gerekecektir.

İkinci olarak muayyen bir fiili yahut söz ile kendilerine muhalefet eden herkesi tekfir etmeleri gerekir. Selef bir takım fiil ve sözlerde ihtilaf etmişlerdir. Bazıları "şu söz yahut fiil şirk veya küfür der iken bazıları da şu söz yahut fiil küfür değildir" demişlerdir. Öyleyse bazı fiiller ve sözler vardır ki bazı âlimler küfür der iken diğer bazıları da küfür değildir demişlerdir.

Buna binaen biz diyoruz ki: şunu yapan yahut söyleyen bize göre kâfir olur. Fakat bu fiilin aslında, bizlere muhalefet edenleri tekfir ediyor muyuz, etmiyor muyuz? O halde burada şu ortaya çıkmaktadır. Bir kimse muayyen bir fiil yahut söz karşısında muhalifini tekfir etmesi yükümlülüğü altına girmektedir. Her kim kendisine muhalefet ederse, o kimseyi tekfir etmesi gerekecektir.

Üçüncü olarak muayyen bir kimseye küfür hükmü verme konusunda da bir yükümlülük altına girecektir. Örneğin; biz içtihadı olarak muayyen bir kimseyi tekfir etmiş olsak, diğer taraftan da bazı âlimler bu şahsı muayyen olarak tekfir etmemiş olabilirler. Bu kimseler yani “cehalet mazeretini” mazeret görüp tekfir etmeyenleri tekfir edenler, bizlerle usul de uyum içerisinde olan bu kimseleri de tekfir etmeleri gerekecektir. Bu üçüncü yükümlülüktür.

Bu konuda rabbani âlimlerden olarak kabul ettiğimiz -ancak Allah'ın tezkiye ettiğini tezkiye ederiz- ve bu akideyi açıkça beyan eden Süleyman bin Sehman'ı örnek verebiliriz. Bu âlim Necd alimlerindedir. Nitekim bu akide, Süleyman bin Sehman yoluyla ve Necd Ulemasının aracılığıyla nakledilmiş ve öğrenilmiştir. Oysa Süleyman bin Sehman; Abdulaziz bin Abdurrahman Al-Suud'u tekfir etmemiştir. Bu tağut ise Fahd, Faysal ve Abdullah ve diğer tağutların babasıdır. Süleyman bin Sehman bu tağutu tekfir etmemiş hatta krala karşı savaşmaya çıkanlara karşı savaşmaya fetva vermiştir.

Bu kimseler ise Ataallah'ın kardeşleridir. Bu kimseler Abdüaziz'i tekfir etmiş ve buna karşı savaşmışlardır. Şeyh Süleyman bu kimselere buğat demiş ve bu kimselerle savaşılmasına fetva vermiştir. Öyleyse cehaleti mazeret görenler, Şeyh Süleyman'ı veya Muhammed bin İbrahim'i ve başka diğer âlimleri de tekfir ediyorlar mı? Bunu söyleyebilirler mi?

Görüldüğü gibi cehaleti mazeret olarak görenleri tekfir edenler;

- 1- Cehaleti mazeret görüp bir kimseyi tekfir etmeyen geçmiş alimlerin hepsini tekfir etmeleri,
- 2- Muayyen bir söz yahut fiil konusunda bize muhalefet eden kimseleri de tekfir etmeleri,
- 3- Muayyen bir söz yahut fiil sahibi kimseye tekfir hükmü verme hususu,
- 4- Bidat ehli kimseleri de tekfir etme yükümlülüğü altına girmeleri gerekecektir.

Mesela; Mürcie, Maturidiyye ve Eşariler gibi. Dolayısıyla cehaleti mazeret görenleri tekfir edenler, bu kimseleri de tekfir etme yükümlülüğü altına gireceklerdir.

Oysa bu bidat ehli ve sapık fırkalar hakkında kitap ve eser yazanların hiçbiri bu kimseleri tekfir etmemiştir. Bu konuda kitap yazarlar; bu fırkaları dinden çıkmayan bidat sahibi, sapık fırkalar olarak değerlendirmişlerdir.

Bu dört yükümlülük; cehaleti mazeret görüp bir kimseyi tekfir etmeyen kimseyi tekfir eden kimsenin yükümlülük altına gireceği meselelerdir.

Daha sonra bu kimselere diyoruz ki; söyler misiniz, cehaleti mazeret görüp bir kimseyi tekfir etmeyen kimseyi tekfir eden eski âlimlerden bir kimse var mı?

Bizler daha önce izah etmiştik ki: günümüz cihad alanlarında Afganistan, Çeçenistan, Yemen, Somali, Mağrib ve diğer cihad beldeleri başta olmak üzere bütün bu cihad sahalarında; cahil olarak şirk işleyen kimse küfre girer mi, girmez mi tartışması ve tartışması olmuştur? Fakat hiçbir zaman bu cihad sahalarında cehaleti mazeret görüp bir kimseyi tekfir etmeyen kimse hakkında tartışma ve istişare olmamıştır.

O halde bu bağlamda önümüzde iki mesele var; birincisi, cahil olarak şirk işleyen kimse ki, biz bu kimseyi şüphesiz tekfir ediyoruz.

Lakin ikinci mesele ise bu, şirk işleyen kimseyi cehaleti mazeret görerek tekfir etmeyen kimse hakkında -bildiğim kadarıyla ve bana nakledildiği üzere- cihad sahalarında bu konu hakkında hiçbir zaman tartışma ve istişare konusu olmamıştır. Hatta Irak'taki cihad ehlini; aşırı, sert görenler ve eleştirenler olmasına rağmen Irak'taki cihad ehli bile hiçbir zaman bunu dile getirmemiştir.

Pekâlâ, bu "konuyu kim dile getirdi?" diye soracak olursak; bu konuyu dile getiren Ahmed El Hazimi'dir. Bu şeyh, bu konuyu gündem etti. Şeyh Ahmed El Hazimi'nin siyresine bakacak olursan; aslında önceleri Medhalici olduğunu görürsün. Medahilecilerin kimler olduğunu biliyorsunuz zannederim?

Evet biliyoruz...

Medhali, sefilik iddiasında bulunanlardan birisidir. Önceleri Ahmed El Hazimi de bu kimselerden biriydi. Kendisi senelerce bu menhec üzere yetişmişti. Ta ki kendisi değişene kadar. Ne zaman değişti? Değişmesi Arap Devrimleriyle birlikte olmuştur. Kendisinin yıldızı bu dönemde parladı ve tamamen değişti. Kendisi daha sonra Tunus'a gitti orda birçok dersler ve konferanslar verdi. Sonra Mısır'da ve başka yerler de aynı şekilde birçok dersler verdi. Bu devre de işte El Hazimi ortaya çıktı.

Bütün Cihadi Selefî şeyhleri bu konu hakkında, yani bir kimseyi cehaletinden dolayı mazeretli görüp tekfir etmeyen kimsenin tekfiri konusunda hiçbir şey konuşmamışlardı ancak dediğimiz

gibi kendisi Medhalici iken değişen bu Ahmed El Hazimi geldi ve bu konuyu gençler arasında yaymaya başladı.

Bu konuyu böylece kendisinden alanlar öncelikle Tunuslular oldu çünkü kendisi Tunus'ta dersler veriyordu. Daha sonra Libya ve diğer ders verdiği yerlerdeki Müslümanlar bu fikri edindiler. Bu kimselerin; bu fikri edinmesi ise elbette hak olarak, hidayet ve sahih olarak zannettikleri içindir. Bu görüşe sahip çıkanlar genellikle Arap Devrimlerinden sonra bu görüşe meyletmişler ve sahiplenmişlerdir. Bu görüşe de Tunus devriminden sonra sahip olanlar; Ahmed El Hazimi'yi büyük âlim, imam, allame, muhaddis, müfessir büyük bir kimse olarak görmüşler ve onun fikrini edinmişlerdir.

Doğrudan Şeyh El Hazimi'nin bu görüşüne sahip çıkmışlar sanki bu konuda ki görüşünü; selefin görüşüymüş gibi kabul etmişler sanki selefin bu konuda bunun dışında görüşü yokmuş gibi zannetmişlerdir. Hatta bu görüşe muhalefet edenin kâfir olacağını zannetmişlerdir ve nitekim böylece bu görüşü yaymışlardır.

Aslında Ahmed El Hazimi kendisi olsun ve bu konuda bu doğrultuda görüş bildirenlerin her biri olsun bir kısım meseleler de çelişki içerisindedirler. Bu kimselerin sözleri bir birine hiçbir zamana uymaz. Mesela; Şeyh El Hazimi, allame Süleyman hakkında konuşmuştur. Hazimi, Süleyman Ulvan'ı tekfir etmiş veya neredeyse tekfir edecek dereceye varmıştır. Yani tekfir etmeye benzer sözler söylemiştir.

Bu arada kendisine; "biz bir konuda tartışmaya girdiğimizde, anlaşmazlığa düştüğümüzde kime müracaat edelim, kimi tavsiye edersiniz?" diye bir takım sorular yöneltildiğinde, kendisi ise şöyle cevap vermektedir: Bu konularda muhalif görüş ve yaşantıya sahip olan Abdulaziz bin Baz ve İbni Useymin, Abdurrahman bin Sa'di...

Oysa Abdurrahman bin Sa'di ve İbni Useymin kendileri cehaleti mazeret olarak görmektedir. Buna rağmen Hazimi derslerinde ve konuşmalarında tutup bu şeylerden nakil yapmaktadır. Bununla birlikte de bu şeyhleri; imam, âlim ve benzeri isimlerle isimlendirmektedir. Bununla birlikte tezat olan diğer bir mesele ise Hazimi, tağutların askerlerini tekfir etmemektedir ve özellikle de Hameyn bölgesindekileri tekfir etmemektedir. Bu kimseleri tekfir etmemektedir. O halde kendisinin her zaman kullanmış olduğu kaideyi kendi üzere neden tatbik etmiyor?

Yani cehaleti mazeret görüp bir kimseyi tekfir etmeyen kimseyi tekfir ettiği kaideyi ve benzeri kaideleri neden kendisi üzerinde işletmiyor? Kendisi kabir meselesinde şirk işleyen kimseleri mazeretlerinden dolayı tekfir etmeyenleri tekfir ederken neden aynı şeyi tağutların askerleri konusunda işletmiyor ve kendisini tekfir etmiyor? Bu ikisinin arasını neden ayırıyor? Bir

taftan kabir meselelerinde hiçbir mazeret kabul etmezken diğerk taraftan hâkimiyet ve anayasa meselelerinde cehaleti mazeret olarak görenleri tekfir etmiyor veya te'vil sahibi olarak görüyor!

Öyleyse sonuç olarak kendisinin çelişki içerisinde olduğunu görüyoruz...

Aynı şekilde bu konu hakkında kitap yazanlar yani cehaleti mazeret gören kimseleri tekfir etmeyen kimseler hususunda ve Necd Ulemasının sözlerinin insanlara nakleden kimselere baktığımızda; örneğin şeyh Ali bin Hudeyr (Allah kendisini esaretten kurtarsın) ki, bu şeyh bu sahada en bariz ve insanlar arasında mücevher değerinde şeyhlere dendir. Kendisine; bir kimseyi cehaletinden dolayı tekfir etmeyen kimse hakkında sorulduğunda, "o kimse bidat işlemiş" demiştir. Bunun manası ise o kimsenin zaruri olarak bidatci olacağı değildir.

Görüldüğü gibi allame şeyh Ali bin Hudeyr kendisi cehaletin mazeret olup olmaması konusunda ilk kitap yazanlardan ve Necd Ulemasının görüşlerinin insanlara nakleden birisi olmasına rağmen böyle bir cevap veriyor.

Aynı şekilde Nasır El Fehd'e bir kimseyi cehaletinden dolayı tekfir etmeyen kimse hakkında sorulduğunda:"O kimse bidat işlemiştir ve bidatcidir" demiştir.

İşte güvenilir ilim adamlarının bu konudaki söylemiş oldukları en fazla bunlardır.

Daha sonra cehaleti mazeret olarak gören bir kimseyi tekfir edenlerin, kendileri bu konuda diğerk bir çelişkiye düştükleri konu ise; cehaleti mazeret olarak görerek bir kimseyi tekfir etmeyen kimsenin tekfiri hususunda üç görüşe sahip olmalarıdır.

Bu konuya girmeden önce elimizde üç kimse vardır: büyük şirk işleyen kimse, bu kişiyi cehaletinden dolayı tekfir etmeyen kimse ki bu kimseyi bahsetmiş olduğumuz kimseler icma olarak tekfir ediyorlar. Üçüncüsü ise cehaletinden dolayı bir kimseyi tekfir etmeyen kimseyi tekfir etmeyen kimse.

Bu kimse hakkında farklı görüşlere sahiptirler:

- 1- Bu kimse kâfirdir.
- 2- Bu kimse sapan ve sapıttıran kimsedir.
- 3- İctihad etmiş ve hata etmiş bir kimsedir. Bu üçüncü görüş, bu görüşlerin içinde en hafif görüş sahibi olan kimsedir.

Burada görüldüğü gibi büyük bir problem ortaya çıkmaktadır ve mesele kendilerinin tekfirine kadar varmaktadır.

Burada bu görüş yani bir kimseyi cehaletinden dolayı tekfir etmeyen kimseyi tekfir eden kimsenin görüşü alınmış olsa; Şeyh Eymen kâfir olmaktadır. Çünkü onlara göre şirk işleyen bir kimseyi tekfir etmemiş ve bundan dolayı kâfir olmuştur. Yukarıda aktarmaya çalıştığımız görüşlerin diğer aşamalarında Şeyh Eymen ez-Zavahiri'yi tekfir etmeyen de kâfir olur. Yahut belirttiğimiz gibi bazıları da bu kimseye sapıtan ve saptıran derken diğer bazıları da ictihad etmiş ve hata etmiştir demiştir.

Görüldüğü bu kimseler üç görüşe sahiptirler. Bizler burada kendilerinin yükümlülük altına soktuklarıyla kendilerini yükümlü tutuyor ve diyoruz ki: neden üçüncü kimsenin tekfiri konusunda duraksıyorsunuz? Birinci kimse hakkında dediler ki: müşriki tekfir etmeyen kâfir olur. Evet, öyleyse diğer ikinci kimse de ve üçüncü kimse de onlara göre müşriki tekfir etmemiş olmaktadır! Bu dördüncü ve beşincisi olarak uzar gider sonuna kadar...

Daha sonra meseleyi özetleyecek olursak; "cehaletinden dolayı bir kimseyi tekfir etmeyen bir kimse, islami bozan yahut kendini küfre götüren bir şey işlemiştir" demiş olsak bile küfür hükmü kendisine verilmez. Neden küfür hükmü kendisine verilmez? Çünkü bu kimse geçerli bir te'vile sahiptir. Bu kimse cehaletin mazeret olması konusunda gelen nasları te'vil etmiştir. Dolayısıyla kişinin bu te'vili kendisine küfür hükmünün verilmesine engeldir.

Dediğimiz gibi kişinin küfre girmesine engel bir te'vildir. Cehaletin özür olması konusunda gelen naslar ya sahih ve sarih (açık) olmayan naslardır. Yahutta sarih (açık) olmayan sahih olmayan naslardır. Bu nasların zayıf olması, isnadlarının zayıf olması sebebiyle ve benzeri sebeplerden dolayı olabilir. Cehaleti mazeret görenler bu nasları delil olarak almaktadırlar. Bizler bunlara reddiyeler veriyoruz fakat küfür hükmünü kendilerine, te'villerinden dolayı vermiyoruz. Bu mesele (cehaleti mazeret görerek bir kimseyi tekfir etmeyen kimsenin kâfir olacağı) "mutlak küfür olarak" kabul edilmiş olsa bile, durum böyledir...

Soru 4: Burada cehaletin mazeret olup olmaması meselesi açılmışken, bu konu hakkında yazılmış olan ve Türkçe'ye de tercüme edilmiş olan iki kitabı sormak istiyorum: "Cehalet özrü" ile ilgili Ebu-I Ula er Raşidin ve diğer ise El Ferrac'ın kitapları. Bu iki kitap hakkında görüşünüz nedir?

Cevap 4: Bu iki kitap, bu konuda yazılmış en değerli kitaplardandır. Bu kitaptan birisi Ebu-I Ula Er Raşidin "Arizul cehl" (Cehalet Özrü) ve diğeri ise Midhat Al-i Ferrac'ın "El Uzrü bi-I Cehl Tahte-I Micher" kitapları.

Bu kitabın yazarı maalesef kendisi cehalet mazeret değildir derken...

Soru soran kimse: bu kimse Hızbu-t Tahrir'den midir?

Hayır hayır...

Böyle bir kitap (cehaletin mazaret olmadığına dair) yazmasına rağmen "Mursi" gibi bir adamı "cehaleti ile mazaretli" olarak gördüğünden dolayı tekfir etmemektedir. Görüldüğü gibi çok acayip ve garip bir durumdur. Yani araştırma ve meseleyi derinlemesine incelemede başka bir hükme ulaşmasına rağmen, hüküm vermede ulaşılmış olduğu hükmün dışında başka bir hüküm vermektedir.

Soru soran kimse: yani Ebu-I Ula'nın kitabı daha mı güzel?

Ben Ebu-I Ula'yı tanımıyorum fakat kitabı, bu konu hakkında yazılmış güzel bir kitap.

Bunların yanında bu konuda yazılmış bir kitap daha var. Şeyh Ebi El Zübeyr Eş Şankiti'ye ait benim takdim yapmış olduğum bir kitap. İsmi: "El İyzah ve Et Tebyin fii Enne Men Feal-ş Şirke-I Ekberi Cehlen ve Leyse Mine-I Müslimin" (Her Kim Cehalet İle Büyük Şirk İşler İse Müslümanlardan Değildir Meselesinin İzahi Ve Beyanı).

Bu kitapta, bu konu hakkında yazılmış en güzel kitaplardan birisidir.

Bu konu hakkında yazılmış güzel bir risale de var. Şeyh Muhammed Meclis Eş Şankiti ye ait "Er Reddü Es-Sehl Ala Ashabı El-Uzrü Bi-I Cehl"(Cehaleti Özür Görenlere Kolay Reddiye) isimli risale.

Bu konuda başka risaleler de vardır... Burada dikkatlice düşünürsen göreceksin ki, "cehalet mazeret değildir" diye kitap yazanların hiçbirisi; "cehaleti mazeret görüp bir kimseyi tekfir etmeyen kimsenin tekfirinin hükmü" meselesine değinmemişlerdir.

Görüldüğü gibi bu mesele (cehaleti mazeret gören bir kimseyi tekfir etmeyen kimsenin tekfiri hükmü meselesi) eskiden gündeme gelmeyen yeni çıkmış bir meseledir. Bu mesele şimdi ortaya atılmıştır ve mübarek Şam diyarında bu meselenin ateşi yakılmış ve yayılmıştır. Bazıları bu meseleyi (cehaleti mazeret gören bir kimseyi tekfir etmeyen kimsenin tekfirini) genelleştirirken, bazıları ise buna muhalefet edeni bidatcilik ile suçlamış, bazıları da muhalefet edeni tekfir etmişlerdir.

Soru 5: El Nusra hakkındaki görüşünüz nedir?

Cevap 5: Bu sorunun cevabını genel olarak beyan etmeye çalışacağım. Detaylı bir beyan konusunda ise mutlaka bir fetva yayınlanması gerekiyor. Bu bağlamda bu divandan çok yakında bu yönde bir fetva çıkması gerekiyor ve çok yakında bir fetva çıkacak inşaAllah... Rabbimden bu divanı mübarek kılmasını dilerim.

Ama ben burada şimdilik genel olarak meseleyi yani bu bayrağı; Nusret Cephesi'ni yahut Cevlani bayrağını izah etmeye çalışacağım.

Cephetun Nusra başlangıç itibariyle "bağı" bir cephe idi. Müfessir ve fakihlerden oluşan ilim ehli "bağiler" hakkında konuşmuşlardır ve demişlerdir ki: "bağiler; güç ve kuvvet sahibi Müslüman kimselerin şer'i bir imama karşı bir te'vile dayanarak huruc etmeleridir". Bu kimselere "bağiler" denilir.

Rabbimiz ayette: "Eğer müminlerden iki topluluk birbirleriyle savaşılırsa aralarını düzeltiniz; eğer biri diğeri üzerine saldırırsa, saldıranlarla Allah'ın buyruğuna dönmelerine kadar savaşınız; eğer dönerlerse aralarını adaletle bulunuz, adil davranınız, şüphesiz Allah adil davrananları sever." (Hucurat, 9)

Bütün müfessirler bu ayetlerin tefsirinde demişlerdir ki: ayette bahsedilen bağiler; güç ve kuvvet sahibi Müslüman kimselerin şer'i imama karşı bir te'vile dayanarak huruc etmiş ve başkaldırmış topluluktur. Bağiler, şer'i imamı tekfir etmeksizin, imama karşı çıkmış kimselerdir. Nitekim bu topluluğa karşı yani bağilere karşı İslam'da savaşılır ta ki şer'i imama boyun eğinceye kadar.

Mesele (El Nusra meselesi) aslı yönüyle böyledir. Yani bunların bayrağı bağiler bayrağıdır. Fakat mesele daha sonra bundan daha ileri bir noktaya gitmiş, bu topluluk daha da kötüleşmiş ve büyük meseleler gündeme gelmiştir. İlim ehlinin dediği gibi; masiyetler küfrün postacıdır.

Bir insan bir masiyet işler daha sonra bir başka masiyet ve bir başka masiyet derken -Allah bizi muhafa etsin- ileride kendisini İslam'dan çıkartıcı masiyetler işleyebilir. Cevlani cephesi, İslam'ı bozan unsurlar işlemiştir yahut şöyle diyebiliriz; Nusra Cephesi'nin içerisine katılmış bir kısım ketibeler direkt olarak İslamı bozan unsurlar işlemişlerdir. Öyleyse Cevlani cephesine katılmış bazı ketibeler kendilerini İslam'dan çıkartan masiyetler işlemişlerdir.

Bu masiyetlerden birisi; "Müslümanlara karşı mürtedlere yardım etme meselesidir."

-
Bu yardım etme "Hayır" şehrinde olmuştur. Bu şehrin eski ismi Deyri Zor'dur. Yeni ismi Hayır vilayeti olmuştur. Bu yardım etme aynı şekilde Cemal Maruf'a yapılmıştır. Bu (yardım) birçok yerde olmuştur. Yani Müslümanlara karşı mürtedlere yardım etmişlerdir. Bu ise İslam'ı bozan

unsurlardan bir unsurdur. Ve gün geçmiyor ki hakikatler(Cephetun Nusranın mürtedlere yardım etmesi) bir bir ortaya çıkarak fazlalaşıyor ve basiretli olan kişi bunları görüyor. Hamd ve minnet ancak Allah'a'dır.

Şimdi artık bunların durumu; birçok Müslüman'ın yanında açığa çıkmış ve gizli kalmaz bir hal almıştır. Şam'da ve Şam'ın dışında kalan Müslümanlardan bunların durumları gizli kalmaz bir hal almıştır. Bunların yani Cevlani cephesinin durumları ilk önceleri kapalı idi.

Dediğim gibi bu konu(cephetun Nusra) hakkında yakın bir zaman da resmi fetva yayınlanacak inşallah. Bu zikretmeye çalıştıklarımız ise onların yaptıklarının kısaca açıklanması babındandır.

Soru soran kimse: Öyleyse "bunlar (Cephetun Nusra) bağilerdir" denilebilir mi?

Hayır, bunlar şimdi bağilerdir denmez.

Soru soran: Öyleyse bunlar başlangıçta asli bağilerdi daha sonra ise?..

Cevap veren: İslam'ı bozan unsurlardan (kafir yapan amellerden) bir unsur işlemişlerdir.

Diğer bir dinleyici: Onların hepsi mürted mi olmuştur?

Bu konuyu ileriki zamanlarda beyan edeceğiz ama şimdilik en azından onlarla; yeryüzünde fesad çıkardıkları için "hırabe savaşı" yapılır.

İlim ehli (rahimehumullah) demiştir ki: "Bu gibi kimselerle yani yeryüzünde fesad çıkaranlarla savaşıma konusunda; imamın onlarla mürtedlerle savaştığı gibi savaşıacağını söylemişlerdir."

Soru 6: İslam ümmeti katında bilinen ve muteber görülen Şeyh Makdisi, Ebu Katade, Süleyman el Ulvan ve Hani es Sibai gibi şeyhler Hilafeti kabul etmiyorlar ve itibar etmiyorlar. Bu konuda ne dersiniz?

Cevap 6: Öncelikle bir kimse şunu bilmesi gerekir; "Hak; adamlarla bilinmez, adamlar; hak ile bilinir."

Alimlerin sözleriyle sükûnet buluruz, kalbimiz yatıştır. Ancak bizler âlimlerin sözlerinden delil almayız. Alimlerin sözlerini delil olarak kullanmayız. Bu şeyhlerin mazileri vardır. Mazilerinde hakkı haykırmışlar, hakka yardım etmişler ve hakkı beyan etmişlerdir. Müslümanlar arasında bu konuda ihtilaf yoktur diyebiliriz. Bu şeyhlerin İslam Devleti'ne muhalif tutumları birbirinden farklıdır. Aslında her bir fiilin bir sebebi vardır. Bu şeyhlerin İslam Devleti'ne muhalefet etmelerinin sebebi ve İslam Devleti hakkındaki sözlerinin sebepleri vardır.

Bu sebeplerin belki de en öncelikli sebebi; Cevlani cephesinin bu şeyhlerle ilk olarak irtibata ve iletişime geçmesidir diyebiliriz. Atasözünde dendiği gibi: “Bana vurdu ve ağladı sonra da benden önce gidip hemen şikâyetçi oldu.” (Hem suçlu hem güçlü) Ve özellikle de bu işi yapan habis adam “Ebu Mariya El Kahtani”. Bu adam olayların başlangıcından beri bütün beldelerde bulunanlarla irtibata geçti ve iletişim kurdu. Hakeza bu şeyhlerle irtibat ve iletişim içerisinde olmaya devam etti.

Horasan'da (Afganistan'da) bulunanlarla, Yemen'de bulunanlarla, Kuveyt'te olan Doktor Hamid bin Muhammed bin Ali ile Süleyman Ulvan ile ve başkalarıyla irtibat ve iletişim içerisindeydi. İrtibat ve iletişim içerisinde olduğu bu yerde bulunanlara; “biz sizin öğrencileriniz, bizler sizin evlatlarınız, talebeleriniz” diye aktardı. Bizler hakkında, onlara; bize şöyle yaptılar, şöyle vurdular, bizim arabalarımızı çaldılar, makarlarımızı (askeri merkezlerimizi) aldılar, gasp ettiler, adamlarımızı öldürdüler ve bunun gibi birçok sözler söyledi.

Buhari'de yer aldığı üzere Muhammed (s.a.v) şöyle buyurdu: “Şunu biliniz ki ben bir insanım. İşittiğime göre hüküm veririm. Olabilir ki sizden biriniz kendi delilini öbüründen daha iyi bir şekilde açıklar. Ben de onun lehine hüküm verebilirim. Her kime bir Müslümanın hakkını hükmedip verecek olursam şunu biliniz ki o, ateşten bir parçadır. İsterse onu yüklenip gitsin, isterse de bıraksın.” Görüldüğü gibi insanların en mükemmeli olan peygamber efendimiz (s.a.v), ahlaki ve takva yönünden, hidayet ve rüşd yönünden en üstün olan, Allah Teala'dan vahiyle desteklenen peygamber(s.a.v); “ben ancak işitmiş olduğumla hükmederim” diyor.

Bu bahsetmiş olduğumuz durumun üzerine bir de bir takım sözler katıldı, örtüldü ve haklarında hayr ile bahsetmiş olduğumuz bu şeyhlere; “onlar bizlere şöyle şöyle yaptılar ve şöylece oldu” dediler ve hatta sadece bu sözlerle de yetinmediler, irtibata geçerek onlara; “şöyle şöyle oldu ve hak olan şöyle şöyledir” dediler ve onlarda onları tasdik ettiler. Aslında hak iddia ettikleri gibi değildi. Hak şöyle şöyle idi. Fiili olarak aslında olan tam bu idi.

El Nusra, insanlarla irtibat ve iletişim içerisine girdi. Mesela; Sami El Ureydi, Şeyh Makdisi ve Ebu Katade El Filistini ile direkt olarak irtibata geçtiler, onlara hakkı batıl ile karıştırdığı raporlar yazdılar. Aynı şekilde eskiden Şeyh Makdisi'nin kendisine güvendiği ve önceden tanıdığı Ebu Cüleybib El Ürdün-i diye bilinen kişi Dir'a'da tuttu İslam Devleti hakkında raporlar gönderdi. Bununla birlikte Ebu Katade El Filistini'ye aynı şekilde İslam Devleti hakkında raporlar gönderdi.

Aynı şekilde El Muhaysini de raporlar gönderdi ve dediğimiz gibi Ureydi de raporlar gönderdi. Elbette bunların dışında da İslam Devleti hakkında raporlar gönderildi. Aynı şekilde Hani

Sibai'ye raporlar gönderilerek İslam Devleti'nin; suçlar işlediği, "şöyle şöyle öldürdüler, onlar şöyle şöyle tekfirciler, şöyle aşırılar, şöyle şöyle yaptılar" diye raporlar gönderildi.

İşte bu anlattıklarımızın hepsi, olaylar hakkında bu şeyhlerin karşılaştıkları ilk şey idi.

Daha sonra bu şeyhlerden bazıları; "kendi haklarında bir tarafla görüştüler diğer tarafla görüşmediler" denmesin diye tuttular İslam Devleti ile utana sıkıla iletişime geçtiler ve sonra da; "ben İslam Devleti ile de Nusra Cephesi ile de görüştüm hak Nusra tarafındadır" dediler. Böyle yapanlardan birisi Şeyh Ebu Muhammed El Makdisi'dir.

Şeyh Makdisi'nin İslam Devleti'ne karşı eskiden beri bir karşı tavrı vardı. Hatta, ta Ebu Musab Ez Zerkavi zamanında ikisi arasında bir alerji vardı. Şeyh Makdisi Zerkavi'nin arkadaşı idi. Hapishanede beraberdi. Hasan Basri (r.a) bu konu hakkında şöyle demektedir: Bir âlimi en iyi bilenler; komşuları ve ailesidir. Yani insanlar âlimi büyük ilim ehli olarak görürler fakat ailesi ve komşuları ise (oturup kalktıkları için) onu hiçbir şey olarak görürler. Yani âlimin ailesi annesi, babası, çocukları onu; "herhangi sıradan falanca kişi" olarak görürler. Gel, git otur, kalk, git, şunu getir, bunu götür... Yani aslında onu âlim görmezler. Aksine uzak insanlar ise onu âlim görürler. Aynı şekilde komşuları da bu âlimi, âlim olarak görmezler. Falan kimse... Falan kimsenin oğlu, Ebu Falan... derler ve onu hiç itibar etmezler. Âlimlerle içli dışlı olanların durumu da işte böyledir. Dolayısıyla Şeyh Makdisi, Zerkavinin arkadaşı idi. Bundan dolayı Zerkavi onu bir şey olarak görmüyordu. Bu sözlerimizin manası Zerkavi, şeyh Makdisi'yi kolayca eleştirebiliyor, tenkit ediyor ve onu tersleyebiliyordu hatta ona üstün gelebiliyordu. Bunun aksine âlime uzak olan kimseler ise bir âlime böyle şeyler diyemez çünkü onu büyük bir sembol görür, büyük bir komutan, mücahid görür, emektar görür ve bu tür ağır eleştiriler yönelmez.

Öyleyse Şeyh Makdisi'nin ta o günlerden başlayan Ebu Musab Ez Zerkavi'ye karşı bir reddiye verme girişimi vardı. Bu girişimlerden ilki belki de "Munasaha ve muazara Ebu Musab Ez Zerkavi" (Ebu Musab Ez Zerkavi'ye nasihat ve yardım) adında bir risale idi. Daha sonra "Vekafat Ma Semerat El Cihad Beyne'l cehli bi'ddin ve el cehli bi'l Vakı" (Din konusunda ve vakıa konusunda, cehalet arasında cihad meyveleriyle beraber bir duruş) diye bir başka risale daha vardı.

Daha sonra El Cezire kanalıyla yapmış olduğu röportaj...

Daha sonra bunlarla beraber Şeyh Makdisi'nin kitaplarını güzelce inceleyecek olursan, cihad sahaları hakkında müstakil kitaplar ve özel risaleler yazdığını göreceksin. Çeçenistan cihadı hakkında özel bir risale, Afganistan cihadı hakkında özel bir risale, Yemen cihadı hakkında

özel bir risale, Gazze'deki mücahidlere yardım konusunda özel bir risale, Somali cihadı hakkında özel bir risale, Cezayir cihadı hakkında özel bir risale yazdı.

Fakat bu on sene boyunca Irak Mücahidlerini destekleme konusunda hiçbir şey yazmadı. Irak Cihadı diğer cihad bölgelerinden daha şiddetli bir cihad sahası olmasına rağmen bu konu hakkında hiçbir şey yazmadı. Oysa Çeçenistan, Afganistan ve diğer bölgelerde ki cihadlar dağlara çekilip, senenin bazı aylarında merkezlere inerek; füze, havan ve benzeri silahlarla vurma taktiği (vur kaç) şeklinde gerçekleşiyordu. Yani özet olarak bu bölgelerdeki mücahidlerin cihadı bazı aylardan ve bazı yerlerden ibaret idi. Irak Cihadı ise tam bir melahim (büyük savaş) idi. Irak Cihadı kaynayan volkanlardan oluşan bir savaş idi. İşte bütün bunlara rağmen Şeyh Makdisi Irak Cihadı hakkında hiçbir şey yazmadı. Oysa kendisi dünyanın her neresinde cihad var ise oraya özel risaleler yazdı. İşte bütün bunlar; Şeyh Makdisi'nin gönlünde Irak Cihadına karşı bir şey var olduğunu gösterir niteliktedir. Bu söylediklerimiz Şeyh Makdisi için söyleyeceklerimizdir.

Ebu Katade El Filistini'ye gelince; sözlerimize başlamadan önce belirtmek gerekir ki Ebu Katade'nin durumu Şeyh Makdisi'den daha kötüdür; çünkü Ebu Katade cehaleti mazeret görürken, Şeyh Makdisi cehaleti mazeret görmemektedir. Ebu Katade, Peşaver'deyken bir olay oldu. 90'larda Ebu Hemmam künyeli bir adam vardı. Daha sonra Ebu İsa Er Rifai diye künyelendi. Peşaver'de bu kimse ve bazı şahıslar bir araya geldiler. Bu şahıslar 4 veya 5 kişiydi. Bu kimseler hilafet fikrini ortaya attılar ve "Afganistan cihadı doğru değil çünkü ilk önce bir halife tayin edilmesi ve daha sonra bu halifeyle cihad edilmesi gerekir" dediler. Zira Buhari'de yer aldığı gibi Peygamber (s.a.v) bu konuda şöyle buyurmuştur: "İmam (halife) kalkandır ve arkasında korunulur."

Ve: "İlk önce halife tayin edelim ve daha sonra arkasında cihad edelim" dediler ve bundan dolayı aralarında anlaşarak Kureyşli olması hasebiyle Ebu İsa El Rifai'yi halife seçerek kendisine beyat ettiler.

Daha sonra bu kimseler bir ilim talebesinin mevcudiyetinden haberdar oldular. Bu ilim talebesi ise Ebu Katade'ydi. Ve bu kimseler dediler ki; şayet Ebu Katade'yi bu hilafet konusunda ikna edersek, insanlara etki eder ve insanları buraya getirir. Bu yüzden sene doksanlarda Ebu Katade ile Peşaver'de bir araya geldiler ve bir yerde oturarak bu hilafet konusunu görüştüler. Bu oturumda Ebu Katade şiddetli bir şekilde halife seçilmesini reddederek; hilafet için temkin olmasını söyledi. Sizler 5 kişi ne yaptınız ve ne yapabilirsiniz ki? Halifenin emirlerini nasıl yerine getireceksiniz? Gibi sözler söyledi. Ebu Katade hilafet konusunu o zaman reddetti.

Daha sonra Ebu Katade, Londra'ya gitti. Aynı şekilde Ebu İsa Er Rifai de Londra'ya gitti. Londra'da bu ikisinin arasında görüşmeler gerçekleşti. Bu ikisi arasında gerçekleşen

görüşmelerin en meşhurlarından biriside “Hilafet Münazarası” ismiyle Youtube'a da konulan tartışmaydı. Bir tarafta Ebu Katade ve Ebu Velid El Gazzi diğer tarafta ise Ebu Hemmam yahut Ebu İsa ve Ebu Eyyüp Es Sudani idi. Bunların aralarında ki hakem ise Hani Sibai idi. Bu tartışma hilafet konusunda bir tartışma idi. Ebu İsa kendisinin Müslümanların halifesi olduğunu iddia ediyordu. Kendisi, Londra'da ikamet ediyor ve bir evde yaşıyordu. Bu yaşadığı evini “Daru-l islam” diye isimlendiriyordu. Evi, Daru'l islam idi! Bu şahıs, bu eve sahipti ve kadısı da Ebu Eyyüp idi. Onlar hilafeti böyle gerçekleştirmişlerdi.

Soru soran: Yani onlar o zaman hilafet mi ilan ettiler?

-Evet, o zaman onlar hilafet ilan etmişlerdi.

Soruyu soran: Ben bu konuyu işitmiştim fakat işin hakikatini bilmiyordum...

-Bu kimseler kendilerini; "Müslümanların cemaati" diye isimlendirdiler çünkü Peygamber(s.a.v); “Müslümanların cemaatine ve imamına katılın” bu hadis müttfekun aleyh, Huzeyfe (r.a.) hadisidir.

“Müslümanların cemaatiyiz” diye insanlarla tartışma koyuldular. Elbette bunlara tabii olanlar sadece bazı fertlerden ibaretti. Burada anlatmak ve delil getirmek istediğimiz mesele, Ebu Katade'nin o zamandan hilafet meselesine karşı bir saplantısı olduğudur. Ebu Katade, bu kimselerle tartışıyor ve reddiyeler veriyor, tenkit edip muhalefet ediyordu.

İslam Devleti kurulduğunda, halife ilan edildiğinde ise Ebu Katade nefret etti ve sevmedi. Ebu Katade zannetti ki şimdi ilan edilen hilafet eski Londra'da kurulan hilafetin aynısıydı. Nitekim Ebu Katade, şu bizim sahip olmuş olduğumuz güç ve temkini hiç tahmin edemedi. Bu sultayı, hadlerin tatbik edilmesi, zekâtların toplanması, iyiliği emretme ve kötülükten alıkoyma, cizye ve diğer yaptıklarımızı hiç tahmin edemedi. Halifelerin yapmış oldukları bu şer'i ahkâmın tatbikini hiç beklemiyordu. Ebu Katade bunları tasavvur ve tasdik edemiyordu. Bunlarla birlikte kendisine; bu devlet kartondan bir devlet, hayali bir devlet –Allaha sığınırız- ve bunun gibi benzeri sözler naklediliyordu. Görüldüğü gibi bu kişi daha önceden hilafet karşısında bir saplantı içerisindeydi, hilafet meselesini ise hep tenkid ediyordu ve halen de bu saplantı içerisinde devam etmektedir.

Hani Es Sibai'ye gelince; Hani Sibai, Şeyh Makdisi ve Ebu Katade gibi değildir. Bu kişi, bu menheci (selefi cihadi) köklerine kadar incelemiş ve ulaşmış değildir. Aynı şekilde bu kişi, bu (hilafet) konularda âlim ve sözü ön planda tutulacak bir imam da değildir. Bu kişi...

Soruyu soran: Hatip diyebilir miyiz?

-Bu kişi ilim talebesi, İslam tarihi konusunda emeği ve çalışması olan bir kişidir. Bu kişi neden çokça ortaya çıkıyor ve neden çok dile getiriliyor? Diye soracak olursak; çünkü herhangi bir olay sonrası olaylar hakkında en hızlı bir şekilde yorum yapan kimseler arasında yer alıyor. Diğer taraftan Selefi Cihad elimlerinin çoğu ise, ya sıkıştırılmış ya kovalanıyor ya hapishanede...

Bu yzden herhangi bir olay olduğunda mesela "falan mücahid komutan öldürüldü" dendiğinde, bu konu hakkında hızlı bir şekilde hiç kimse açıklama yapamazken Doktor Hani Es Sibai hemen yorum yapıyor. Dolayısıyla Selefi Cihad fikrine sahip gençler hemen ilk açıklama yapan Hani Es Sibai'ye yöneliyorlar. Mesela bir kâfir ldürölüyor yahut herhangi bir yerde mücahitler cihadi bir operasyon gerçekleştiriliyor hemen akabinde Doktor Hani Es Sibai yorum yapıyor.

İşte bu yzden -tabirimiz doğru olursa- mcahiderden ve cihadi sevenlerden kendisini takip eden bir halk kitlesi oluşmuştur. Bundan dolayı onun açıklamaları dinlenir olmuştur. Yoksa bu konularda beyan sahibi (açıklama yapma hakkına sahip) değildir. Aynı şekilde münazaralarda yahut tartışmalarda kendisi derin hüccet ve delil getirebilecek, meseleyi derinlemesine irdeleyebilecek bir kimsede değildir. Bu konuda kendisinin münazarasını dinleyebilirsiniz. Bahsettiğim bu münazara müzik dinlemeyi mübah gören zahiri bir kimse ile kendisi arasında olmuştur. Münazara birkaç saat sürmüştür. Münazarada zikretmiş olduğu hüccetlerin ne kadar kuvvetsiz olduğunu, delilleri çürütmek, karşısındakini delillerle susturmak, son noktayı koyucu hüccet ve delillerinin olmadığını ve hüccetlerini evraktan okuduğunu göreceksin. şüpheleri sahih bir şekilde ürütemediğini göreceksin.

Öyleyse özetleyecek olursak diyebiliriz ki: Sibai'nin biraz ilmi vardır fakat bu ilmi İslam tarihi alanındadır. Zaten kendisi bu konuda ihtisas sahibidir. Ayrıca olayların akabinde hemen yorum yaptığından dolayı her yerde isminin ortaya çıktığını görüyoruz. Yoksa -tabir doğru olursa- neye sahip ki ne versin!

Süleyman Ulvan'a gelince; Bu şeyhin durumu söylemiş olduğun şeyhlerin içerisinde İslam Devleti'ne karşı duruşu en hafif olanıdır. Bunun manası Süleyman el Ulvan; ilmi bir şekilde tenkit etmiş fakat bu tenkidi çok basit bir tenkid olmuştur. Diğerleri gibi her gün bir açıklama yahut reddiye ile İslam Devleti'ne karşı bir duruşu olmamıştır. şeyh; kınama, tenkit, çürütmek, karşısındakini delillerle susturma gibi şeyler yapmamıştır. Yapmış olduğu bir veya iki kelime söylemek olmuştur. Bu şeyhlerin içerisinde hilafete karşı durumu en güzel olan şeyh Süleyman Ulvan'dır. Ümit ediyoruz ki kendisine hak beyan olundukça -Allah'ın yardımı ile- hakka döneceğini bekliyoruz.

Süleyman el Ulvan'a tesir eden kendisi ile irtibat içerisinde olan Ebu Maria el Kahtani olmuştur. Ayrıca kendisine tesir edenlerden birisi de Hamid bin Hamid el Ali'dir. Bu kimsede kendisi ile irtibat ve iletişim içerisindeydi. Dolayısıyla Şeyh Süleyman'a; "şöyle şöyle oldu, böyle böyle oldu" diye bir kısmi tesir etmiştir.

Fakat Allah'ın fazlı ile diğer tarafta şeyhler var. Bu projeyi destekliyorlar ve dile getiriyorlar.

Soru 7: Bu bahsetmiş olduğunuz şeyhler bilinen şeyhler mi? Örneğin kimler?

Cevap 7: Bu şeyhlerin sayısı Allah'ın fazlı ile oldukça çoktur. Şimdi aklıma gelenlerin bazılarını zikredeyim;

1) Şeyh Beşir bin Müsaid.

Soruyu soran; Sudanlı mı bu şeyh?

-Evet, evet Sudanlı, çok değerli, muhaddis bir şeyh. Kendisi eski âlimlerden olmakla birlikte; ilmi olarak, yaş olarak, akıl olarak büyük âlimlerdendir. Bu âlim, bu projeyi destekliyor ve dile getiriyor.

2) Şeyh Abdulmecid el Hettari er Riyimi. Bu şeyh, Yemen âlimlerinden biridir ve kendisi selefilere içerisinde bilinen bir şeyhtir. Bu şeyhin Yemen'de medreseleri ve öğrencileri vardır. Yemen'de mücahidleri desteklemiştir. Desteklemesi gayri resmi olmuştur tabii. Yemen'de bizim tanzimimizi (ordumuzu) ve Ensaru'ş Şeria'yı gayri resmi olarak desteklemiştir. Ben bir müddet önce bu konu hakkında bir risale yazdım. Risalenin ismi "Halis teslimi ile Eş Şeyh Abdulmecid Er Riyimi" (Şeyh Abdulmecid Er Riyimi'ye en samimi içten teslimiyetim).

Bu risaleyi yazmamın sebebi ise Yemen'de bulunan mücahid komutanların benden talebi doğrultusunda yazdım ve kendisine cihada desteğinden, mücahitleri koruyup gözettiğinden dolayı teşekkür ettim. Bu alim de, bu projeyi, İslam Devleti ve hilafet projesini destekleyenler ve lehinde fetva verenleri savunanlar arasındadır.

3) Şeyh Me'mun Hatim. Bu şeyh Yemen de El Kaide'nin şer-i komisyonundadır. Bu şeyhlerin dışında her yerde İslam Devleti'ni destekleyen şeyhler vardır.

4) Şeyh Muhammed Er Reyyis. Kendisi Haremeyn (Suudi Arabistan) bölgesinin büyük âlimlerindendir. Şeyh Muhammed Er Reyyis de İslam Devleti'ni desteklemektedir. Bu şeyh; ama (kör) ve yaşı büyük bir şeyhtir, yaşı yetmişlerdedir.

5) Said bin Züheyr. Bu şeyhi biliyorsunuz herhalde?

Soru soran: işittim kendisini...

6) Şeyh allame Ali bin Hudayr.

Soru soran: kendisi hapishanede değil mi?

-Evet...

7) Şeyh allame, hafız Nasır El Fehd.

8) Şeyh, hafız Faris Ez Zehrani, Ebu Cendel el-Ezdi.

Soru soran: kendisi hapishanede değil mi?

-Evet... Kendisi beyatini hapishaneden gönderdi.

9) Muhammed Ed Düsüri. Bu şeyh de aynı şekilde Haremeyn (Suudi Arabistan) bölgesindedir.

Bu şeyhlerin yanında birçok şeyhler vardır fakat şimdilik aklıma gelenler bunlar. Ayrıca İslam Devleti içerisinde de şeyhler vardır. Onlar da İslam Devleti'nin şeyhleridir. Örneğin; Şeyh Osman El Nazih, Şeyh Ebu Bekir El Kahtani, Şeyh Ebu Müslim El Mısri, Şeyh Ebu Zeyd El Iraki, Abdullah El Iraki.

Burada anlatmak istediğim, bu şeyhlerin ilmi derinliğinin olduğu, kitaplardan beslenmiş olduklarıdır. Bu şeyhler Allah'ın fazlı ile ilmi alanda bariz kimselerdir. Bu şeyhlerin dışında birçok şeyhler vardır. Bu soru aniden sorulduğu ve daha önceden bu konu hakkında bir hazırlık yapmadığım için şimdilik İslam Devleti'ni/hilafeti destekleyen şeyhler arasında bu şeyhleri zikredebilirim.

Soru 8: Burada sormak istediğim şu: Önceden bahsetmiş olduğumuz 4 şeyhin (Makdisi, Ebu Katade, Hani es Sibai, Süleyman el Ulvan) şer'i delilleri var mı? İslam Devleti ve Hilafeti kabul etmemeleri konusunda kuvvetli ve muteber delilleri var mı? Bu konuda sunmuş oldukları nelerdir?

Cevap 8: Allah seni mübarek kılsın. Onların sunmuş olduğu (delil) sadece kendilerine rivayet olunmuş olan bazı olaylardır. Bunun için bu projeyi kabul etmiyorlar. Yardım sadece

Allah'tandır. Oysa bunlar gibi şeyhler, daima İslam Devleti'nin ve hilafetin ilan edilmesinin gerekliliğine davet ederek hayatlarını geçirdiler. Nitekim İslam Devleti kuruldu.

Bu daveti insanlara yapan şeyhlerin kendileri bunu kabul etmedi ve inkâr ettiler. Dediğimiz gibi bu şeyhlerin; (kabul etmeme) illeti(gerekçesi); "ancak bize rivayet edildi ki, İslam Devleti'nden falan falan kimseler falan falan kimseleri öldürmüş... Falan kimsenin malını almış, falan mecmuanın(grup)ganimetlerini almış, falan mecmua(grup)ile savaşmaya başlamış" ve benzeri sözler.

Bu şeyhler, kendilerine rivayet edilen bu sözleri, İslam Devleti'ni kabul etmeme konusunda; sürçme, hata yahut bir engel kabul ettiler. Bizler tamam -böyle olmamakla birlikte bunu böyle kabul etmiş olsak bile- hatta bundan da öte -bu devlette fışk, fücür ve zulüm var olduğunu farz etsek bile- diğer var olan devletlere nazaran; en efdali ve en güzelidir.

Diğer bütün devletler tağuti devletlerdir ve Allah'ın hükümleri dışındaki hükümlerle hükmetmekte. İslam Devleti ise Allah'ın hükümleri ile hükmediyor, hükmetmeye çalışıyor ve hedefi Allah'ın hükümleri ile hükmetmektir. Halbuki olması gereken; bu devletin desteklenmesi, irşad edilmesi ve düzeltilmesi değil midir? Yoksa bu İslam Devleti'nin karşısında durup; bu devlete karşı planlar yapmak, haset etmek veya savaşmak mı gerekir? Bundan Allah'a sığınırız.

Bugün şayet diğer tağuti devletlerin içerisinde Haccac'ın devleti olmuş olsa ne yapmamız gerekir? Bu tağuti devletler karşısında Haccac'ın devletine tarafgirlik etmemiz, bağlanmamız ve meyil etmemiz gerekir, değil mi? İmamlar (rahimehumullah); ne kadar hata ve eksikleri olmuş olsa da Emevi devletine yardım etmişlerdir. Hakeza her ne kadar hata ve eksikleri olmuş olsa da Abbasi devletine de yardım etmişlerdir.

Öyleyse nasıl olur da, şu günümüzde İslam Devleti'ne yardım edip desteklemezler?! Bu devlet ki her taraftan tağuti devletler tarafından kuşatılmıştır. Aslında imamlar dönemlerinde Emevi ve Abbasi devletlerini desteklemek zorunda değillerdi. Burada ise tağuti bir devlet yahut Emevi veya Abbasi devletine benzer bir devlet yok olmasına rağmen imamlar o dönemdeki devletleri desteklemişlerdi.

Deriyye'de kurulan Muhammed bin Abdulvehhab'a bakalım aynı şekilde bu devlet küçük bir yerde kurulan bir devlet idi. Şu günümüzdeki İslam Devleti'nin sahip olduğu toprağa nazaran çok küçük bir toprağa sahip idi. Aynı zamanda bu devletin imamı Kureyşli değildi. Muhammed bin Suud Kureyşli değildi. Buna rağmen Muhammed bin Abduvehhab ve beraberindekiler onu destekledi. Çünkü o dönemde Allah'ın şeriatı ile hükmedenler onlardı. Diğer kabileler ve Osmanlı yönetimi altında bulunanlar arasında Allah'ın hükmüyle

hükmedenler onlardı. Osmanlı'nın son zamanlarında kabir şirkleri yayılmıştı ve daha sonra Osmanlı devleti miladi 1840'lı senelerde Allah'ın hükümleri dışında hükümlerle hükmetmeye başladı. Osmanlı devleti o dönemlerde Allah'ın kanunları yerine insanların koymuş olduğu kanunlarla hükmetmekteydi.

O halde Necd Uleması o dönemlerde bu yeni devletin bir takım eksikleri yahut hataları olmasına rağmen yine bu devleti desteklediler ve yanında durarak doğruya yönlendirdiler. Ama asla bu devletin karşısında durmadılar. Bu devletin karşısında duranlar kimlerdi? Karşısında duranlar mezhep imamlarıydı. Şafii âlimleri, Hanefi âlimleri, Hanbelî âlimleri, Maliki âlimleri bu devletin karşısında durdular. Aslında Malikiler çokça bu devlet hakkında konuşmadılar çünkü uzaktılar. Konuşanlar genellikle Şafii ve Hanefi âlimleri ve Hanbelî âlimleri idi. Bu âlimler şeriatla hükmeden ilk Suud devleti hakkında konuştular. Bu âlimlerin o dönemdeki İslam Devleti hakkındaki konuşmaları ise kendilerine hiç zarar vermedi. Hatta faydaları bile oldu. O dönemde Muhammed bin Abdulvehhab gibi âlimlerin yanında ondan daha büyük üstün âlimler vardı. Mesela İmam Şevkani, İmam San'ani o dönem de yaşamışlardı. Bu imamlar Muhammed bin Abdulvehhab'dan fıkhî konularda daha fakihtiler. Ancak Muhammed bin Abdulvehhab akide ve dinin usulleri konusunda onlardan daha iyiydi. Allah en doğrusunu bilendir.

Soru soran: Öyleyse takriben şöyle diyebiliriz; bu dört şeyhin öne sürmüş olduğu meseleler; Müslümanların kanının akıtılması ve Müslümanların mallarının alınması gibi şeylerdir...

-Evet, onların iddiaları bunlar... Fakat iddialarının hiçbir delili yoktur. Ayrıca bu şeyhlerin itimad edip öne sürmüş oldukları; İslam Devleti'nin içerisinde bulunan şahısların yapmış olduğu hatalara binaen bunları öne sürmektedirler. Oysa İslam Devleti bu hataları yapanları cezalandırmıştır.

Burada güzel bir nokta daha var. Aslında o da Ebu Katade'nin yazmış olduğu son risalesinde "Halifenin elbisesi" risalesindedir...

Tabii burada yeri gelmişken sizler de takdir edersiniz ki Şeyh Makdisi'nin yazmış olduğu kitaplarda ve meseleleri derinlemesine ve güzelce işlemiş olduğu kitaplarda yer alanlar ile şu günümüzde tenkid edip söylenenler arasındaki büyük farkı görüyorsunuzdur. Eski kitaplarında zikretmiş olduğu deliller, ne kadar güçlü hüccetlerdi. Oysa şimdiki tenkitlerinin bir takım karalamalardan ibaret olduğunu ve delilden yoksun boş bir risale olduğunu görürsün.

Aynı şekilde bu, Ebu Katade'nin İslam Devleti karşısında yazmış oldukları için de geçerlidir. Eski ve yeni yazmış olduklarına bakılınca; delilden yoksun, hiçbir burhanın yer almadığını

görürsün. Görürsün ki yazmış oldukları; sözün sahibi olmayan sözlerden ibaret, söyledikleri sadece dedikodudan ibaret.

Ne kadar gariptir ki kendisi bir zamanlar şöyle diyordu: İslam Devleti bazı aşırıları tutukladı ve hapsedti. Bu tutuklamalar zulümdür gibi sözler söylüyordu. Bu durum Ebu Katade'ye ait bir meziyettir. Sen bir zamanlar böyle söylerken şimdiler de ise; fetva veren, konuşan ve öne çıkan aşırıları işittiği zaman; bu aşırılıktır ve katılıktır gibi sözler söylüyor.

Yani her ne yapılırsa yapılsın her halükarda bunlar İslam Devleti'ni eleştiriyorlar.

Soru 9: Bu alimlerin şöyle bir iddiası da var; İslam Devleti Hilafet ilan etmeden önce alimlerle istişare etmedi. Bu konuda ne dersiniz?

Cevap 9: Biz burada birçok ilim talebesinin, birçok mücahidin ve diğer Müslümanların farkına varamadığı bir meseleye dikkat çekmek istiyoruz. Aslında bu mesele ile o âlimlerin ileri sürdükleri delilleri de çürütüyor.

Diyoruz ki: (Hilafet konusunda) İstişare ne zaman yapılır? İmamların(halife adayları) sayısı çok olduğu zaman yahut hilafet devam ederken ya da bir hüküm konusunda; şu şahıs mı olsun, bu şahıs mı olsun? Ya da bu şahıstan şu şahsa mı geçsin gibi şeyler de istişare olur. Birinci kişi (halife) vefat eder, ikinci kişi (halife) istişare ile mi yoksa yerine birisini bırakmak ile mi ya da birçok kimsenin beyat etmesiyle mi? Gibi meselelerde istişare olur.

Ama şu günümüze bakıldığında durum böyle değildir. Günümüzde bir imam (halife) başa geçiyor ve kendisinden önce hiçbir imam (halife) yok. Bunun manası; bir yer var. Bu yerde tağutun hükmettiği bir yönetim var ve insanlar kalkıyorlar bu tağutla savaşıp bir imam seçip başa geçiriyorlar. Söyler misiniz, böyle bir durumda halifenin tayin edilmesi ya da imamın (halife) seçilmesi konusunda istişare gündeme gelebilir mi?

Burada söz konusu olan; imamı (halife'yi) başa geçirelim mi yoksa başa geçirmeyelim mi? diye bir şura ve istişare olmaz ki.

İstişare ve şura nerede olur? Şu birçok imamın bulunduğu yerde hangi imamı seçelim? şeklinde olur. Yani şura veya istişare hilafetin var olduğu, devam ettiği bir zamanda birinci halife vefat ettiği yahut öldürüldüğü yahut hilafetten alınmasını gerektiren bir durum olur yahut aklını kaybeder buna benzer durumlarda; "kimi imam (halife) seçelim?" diye istişare ve şura yapılır.

Fakat hilafetin olmadığı, tağutların hükmünün olduğu bir zamanda, nasıl olur da tağutların gölgesi altında olanlarla istişare edilip bir imam (halife) seçelim mi yoksa seçmeyelim mi diye istişare yapılacaktır?! İstişare ve şura bu konuda olmaz. Bu birinci meseledir.

İkinci olarak; Amerikalılar Irak'a girdiği zaman mücahidler kalktılar Allah'ın fazlı ile Amerikalılarla savaşmaya, mücadele etmeye ve cihad etmeye başladılar. Her yerden insanlar gelerek sayıları az da olsa onlarla savaştı. Nitekim cihad kendi ayakları üzerine durdu. Mücahidler birçok bölgeleri ve şehirleri fethettiler. Bundan sonra acil bir şekilde Müslümanlar üzerine kaçınılmaz ve kat-i olarak bir imam (halife) seçmenin vacip olduğu gördüler. Bir imam seçerek Allah'ın hudutlarının tatbik edilmesi ve Allah'ın şeriatı ile hükmetmesi gerektiğini gördüler. O zaman Müslümanlar bir mecliste bu konuyu şura meclisin de istişare ettiler ve nitekim Şeyh Ebu Ömer El Bağdadi El Hüseyini'ye beyat ettiler.

Burada birisi şöyle diyebilir; pekâlâ o zaman neden istişare etmediler? Ehli hal ve el akd' ile neden istişare edilmedi? Bu soruyu soracak olan burada bizleriz; Ehli hal ve'l akd diye bahsettikleriniz Amerika ile cihadda neredeydi?! Neden bu bahsettiğiniz Ehli hal ve'l akd, mücahidlerle aynı hendekte değildi?! Ehli hal ve'l akd o zaman olsaydı da görüşleri ve fikirleri alınsaydı ya!

O halde kendilerini "Ehli hal vel akd" diye isimlendirenler Irak cihadında Amerika'ya karşı çok mücadeleden uzaklaştılar. Bu savaştan ve cihad'dan uzakta idiler. Öyleyse nasıl oluyor da; meyveler olgunlaştıktan sonra olgunlaşan meyveleri ilk koparanlar olmak istiyorlar? Öyleyse sonuç olarak diyoruz ki: Irak'taki bu kimseler kendileri ile beraber olan Ehli hal ve'l akd ile istişare ettiler. Bu kimselerin bütün Ehli hal ve'l akd ile istişare etmesinin de bir zorunluluğu yoktur. Selef bu konuda ihtilaf etmişlerdir. Ehli hal vel akd'dan kaç kişi ile istişare edilir? Yahut kaç kişi ile bir imama beyat gerçekleşmiş olur?

Seleften bazıları demiştir ki; Ehli hal ve'l akd'in cumhurunun istişaresi ile olur. Bazıları da "Ehli hal ve'l akd'dan müyesser olanlarla istişare edilir" demişlerdir ki-sahih olan da budur- bazıları da Ehli hal ve'l akd'dan beş kişi ile istişare edilir demiştir. Bazıları da Ehli hal ve'l akd'dan iki kişi ile istişare edilir bazıları da Ehli hal ve'l akd'dan bir kişinin bey'at etmesi ile olur demişlerdir.

Biz burada fakihlerin söylediğini söylüyor kendi kafamızdan daha sonradan söylenen sözler söylemiyoruz. Öyleyse Ebu Ömer El Bağdadi'ye Ehli hal ve'l akd'dan müyesser olanlar beyat etmişler ve daha sonra Şeyh öldürülmüştür. Sonra da Ebu Bekir El Bağdadiye Ehli hal ve'l akd'dan müyesser olanlar beyat etmişlerdir. Allah daha sonra kendisine birçok kapılar açmış ve birçok şehirler ve bölgeleri fethetmiştir. Şam bölgesinde fetihler genişlemiştir. Fakihler icma olarak demişlerdir ki: Hafız İbni Hacer(r.a)naklettiği gibi: "Müslüman bir imam, başka bir Müslüman imamın hükmetmiş olduğu bir yerde galebe çalarsa, icmaan daha sonra ki imama

itaat etmek ve emirleri dinlemek vacip olur” demişlerdir. Bunu ayrıca müceddid Muhammed bin Abdulvehhab ve başkaları da nakletmiştir.

Yani Müslüman bir imam başka Müslüman bir imam galebe çalarsa, bu galebe çalan imama itaat ve sözlerini dinlemek vacip olur. Burada görüldüğü gibi Müslüman bir imamın başka Müslüman bir imama galebe çalmasından bahsedilmektedir oysa bizlerin karşı karşıya olduğumuz durum hiçte öyle değildir. O halde tağutların hükmetmiş olduğu bir yere Müslüman bir imam başka bir imama galebe çalarsa durum nasıl olur? Yahut hiç kimsenin hükmetmediği, Allahın hudutlarının yerine getirilmediği, şeriatın hükmetmediği bir yerde Müslüman bir imam galebe çalarsa durum nasıl olur?

Burada dikkat edilmesi gereken nokta; İslam ulemasının icma ile söylemiş olduğu; bir yerde birinci imama beyat etmenin vacipliliği yahut Müslüman bir imamın bulunduğu yerde ikinci bir imamın birinci imama galebe çalmasıyla birincisinin imametinin doğru olmadığı yönünde ise...

O halde hiçbir imamın olmadığı bizim burada bahsetmiş olduğumuz durum nasıl olur?

Sizler mesela Hulefa-i Raşidin'de böyle birşey gördünüz mü? Kendilerine Medine'de bey'et edildi ve kendileri yönetimleri uzadı. Arap yarım adasını fethettiler. Şam'ı, Mısır'ı, Irak'ı fethettiler. Acaba hiç işittiniz mi, Şam'ı fethettiklerinde yeniden istişare edip, şura kurduklarını? Gelin ey ehli Şam! Ömer'in (r.a) hilafetini kabul ediyor musunuz yoksa etmiyor musunuz? Yoksa başka bir halife mi seçelim? Acaba sizler; gelin ey Irak ehli, yeniden istişare edelim. Bu imam buraya yeni girdi, yeniden istişare edelim” dediğini hiç işittiniz mi? Gelin Ömer bin Hattab'a (r.a) bey'atimizi yenileyelim yahut Ömer'i uzaklaştıralım da başkasını yerine getirelim. Bu tür sözler işittiniz mi? Yahut Afrika fethedilince veya başka yerler fethedilince Osman'ın (r.a) halife olarak kalacağı yoksa başka birisinin yerine getirileceği konusunda istişare edilip edilmediği konusunda bir şey işittiniz mi? Böyle bir şey hiçbir zaman olmadı. Bir imama, küçük bir toprak parçası dahi olsa önce bey'at edildi ve daha sonra diğer bölgelere yayıldı. Özellikle de dediğimiz gibi; hiç kimsenin hükmetmediği, Allah'ın şeriatının hâkim olmadığı yerlerde.

Dediğimiz gibi Hulefa-i Raşidin'e Medine'de beyat edildi ve daha sonra bu beyat diğer bölgelere uzadı. Fakat bu konuda (yeniden istişare) hiçbir şey işitmedik. Hatta bundan da öte Abdullah bin Zübeyr'e (r.a) Mekke'de beyat edildi ve diğer bölgelerde Ümeyye oğulları (Emeviler) hâkim idi. Böyle olmasına rağmen Abdullah'ın beyati diğer bölgelere uzadı. Medine'ye, Irak'a ve daha sonra Filistin'e kadar vardı. Daha sonra Abdullah bin Zübeyr'in (r.a) yönetimi diğer bölgelere ulaştı. Oysa diğer bölgelerde de Müslüman bir hakim'in yönetimi ve şer'i ahkamı yerine getirmesine rağmen bu topraklarda da (Abdullah bin Zübeyr) halife olarak isimlendirildi.

Hatta İmam İbni Hazım (r.a); Abdullah bin Zübeyr'e (r.a) altıncı Raşit halife demiştir. Altıncı Raşit halife olduğu konusunda İbni Hazım'ın sözleri vardır.

Soru 10: Hilafeti kabul etmeyenler "temekkün" meselesini dile getirmekteler. Bu konu hakkında ne dersiniz?

Cevap 10: Evet, temekkün meselesi göreceli bir meseledir. Hilafet meselesinde tam, mükemmel bir temkin şartı yoktur ve zaten bunu hiçbir kimse hiçbir zaman (İslam tarihinde) gerçekleştirilememiştir. İmam Kurtubi (r.a), İbni Hişam ve başkalarının da zikretmiş olduğu gibi; Peygamber (s.a.v) ilk devleti kurduğu zaman Medine'de, Peygamber (s.a.v) olsun, sahabe olsun silahları ile beraber uyuyorlardı. Düşmanın ne zaman kendilerine saldıracağı konusunda emin değildiler. Bazı zamanlar Peygamber (s.a.v) şöyle diyordu: "keşke sahabeden salih bir kimse geceleyin beni korusa..."

Buna Muğire bin Şube (r.a) muvaffak olmuştur. Peygamber(s.a.v) Yahudilerden; kureyza oğulları, Kaynuka oğulları, Beni Nadir oğullarının içerisindeydi ve bunların hepsi Peygamber'e (s.a.v) düşmandı. Medine ve Peygamber (s.a.v) emniyet ve güven içerisinde değillerdi. Hatta birkaç kere Peygamber'e (s.a.v) suikast düzenlediler. O zaman Peygamber (s.a.v) Müslümanların imamıydı. O halde suikastlar oldu ve kaç kere Medine müşrikler tarafından kuşatma altına alındı. Hendek'te ve Uhud'da olduğu gibi.

Öyleyse bu proje üzerinde şüphe uyandırmak isteyenlerin koşmuş olduğu "temekkün" şartını hiç kimse yerine getiremez.

Bu konuda İcma ile gerçekleşmiş olan Ebu Bekir (r.a) hilafetine bir bakalım. Ebu Bekir'e (r.a) beyat edildiğinde Araplar irtidat etmişlerdi. Arap yarım adasının hepsi irtidat etmiş ancak Mekke, Medine ve taifte bir mescid -Bahreyn'de olduğu da söylenmiştir- dışında her yer irtidat etmiştir. Herkes ökçeleri üzerine dinden dönmüş ve Ebu Bekir (r.a) ile savaşmışlardır.

Burada söyler misiniz, temkin nerede? Peygamber (s.a.v) vefat etmeden önce Rumların üzerine göndermeye azmettiği ve Usame'yi (r.a) komutan olarak tayin etmiş olduğu ordu -sahiheynde yer aldığı gibi- "Usame'nin ordusunu mutlaka Rumların üzerine gönderin."

Hatta öyle bir hal olmuştur ki bazı sahabeler bu konuda irtidat edenlerin kuvvetli ve tehlikeli olması hasebiyle; hazırlanan ordunun mürtedler üzerine gönderilmesini Ebu Bekir'e(r.a) önermişlerdir. Sahabeler; Ebu Bekir'e (r.a): "Bu orduyu Rumlar üzerine gönderme çünkü burada mürtedlere karşı savaşacak kimse yok" dediklerinde... Ebu Bekir(r.a) şöyle demişti: "Hayattayken itaat ettiğime vefat ettikten sonra isyan mı edeceğim?! Peygamber'in (s.a.v)

hayatta iken tayin etmiş olduğu orduyu, bağlamış olduğu sancağı asla çözmem. Şayet bizlerin cesetlerini kuşlar parçalamış olsa dahi bunu yapmam.”

Öyleyse o zaman dahi tam bir temkin söz konusu değildi. Rumlara üzerine gönderilen ordudan dolayı mürtetlerle savaşmak için mevcut ordunun sayısı az idi. Aynı şekilde Ali bin Ebi Talib'in (r.a) dönemi de aynıydı. Rahat bir hilafet dönemi olmadı. Şam ehli ve başkaları Ali'ye (r.a) karşı çıktılar. Birçok olaylar oldu. Nitekim fitne (Cemel Vakası) ve diğer Sıffin Vakası oldu. Hakeza hak savaşı olan Nehrevan savaşı haricilerle olan birçok savaşlar olmuştur. Ali (r.a) bu kimselerle savaşmıştır. O halde o dönemde de kargaşa olmuştur ve Ali (r.a) ile savaşılmıştır. Ali (r.a) de kendisine karşı çıkanlarla savaşmıştır ama dikkat edilirse hiçbir zaman hilafeti konusun da kınama, ayıplama vb şeyler olmamıştır.

Daha sonra Ali'nin (r.a) oğlu Hasan (r.a) döneminin hilafetine bakalım. Hilafet meselesi hiçbir zaman rayına girmedi, iş düzelmedi. Hatta İslam ulemasının icmasıyla beşinci Raşit halife olarak kabul edilen Hasan (r.a) zamanında bile hilafet konusu istikrara kavuşmadı. Tirmizi ve İmam Ahmed'in müsnedinde de yer aldığı gibi Sefine (r.a) hadisinde Peygamber (s.a.v) şöyle buyurdu: “ Ümmetimde hilafet otuz senedir...”

O halde bu otuz senenin içerisinde Hasan (r.a)'ın hilafet dönemi de var. Öyleyse Hasan da raşid halifelerdendir. Diğer bu konuda başka bir hadis daha vardır. Hadiste Cabir bin Semüre'den (r.a) rivayet edildiğine göre Peygamber (s.a.v)şöyle buyurdu: “Bu din var olmaya devam edecektir. On iki tane halife olacaktır ve hepside kureyştendir.” (Müslim)

Hadiste bahsedilen on iki halifeler diğer halifeler içerisinde en efdal olan halifelerdir. Halifelerin ilk beşi, hadiste bahsedilen on iki imamdan beş tanesidir ve diğerleri de daha sonra gelecektir ve en sonuncusu da Muhammed bin Abdullah El Mehdi olacaktır. Hasan(r.a)ise icma ile beşinci Raşit halifedir çünkü hadiste bahsedilen otuz senenin içerisinde halifelik görevini yerine getirmiştir. Buna rağmen hilafet onun döneminde dahi istikrara kavuşmamış ve işler yoluna girmemiştir. Nihayetinde hilafetten ferağat ederek Muaviye'ye (r.a) hilafeti vermiştir. Kendisi tam bir temkin sahibi olmamasına rağmen halife diye isimlendirilmiştir.

Görüldüğü gibi (temkin meselesi) Raşid Halifeler dönemlerinde olsun raşid olmayan halifeler döneminde olsun hiçbir zaman tam bir istikrara ve temkine kavuşmamıştır. “Tam ve mükemmel bir temkin” iddiası belki de bu konuda şüphe sahiplerinin sahip olmuş olduğu “en son şüphedir” diyebiliriz.

Burada şimdi şunu söylemek isterim; bu şüphe sahiplerinden bazıları Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyen Gazze'deki “ Hamas devletini” ikrar etti. Hamas hükümeti ise, Yahudilerin istedikleri zaman vurdukları ve istedikleri zaman bombaladıkları, ne zaman isterlerse

topraklarına girdikleri, ne zaman yıkmak isterlerse yıktıkları bir devlet öyle değil mi? Bu gözle görülen bir gerçektir. Burada çıkıp hiç kimsenin; bunlarda temekkün yok, bunlar devlet değil, karton devlet ve buna benzer söz söylediklerini işitmedik.

Bu kimseler; şer'i olmayan bir sultayı ikrar ettiler ve bu devlet hakkında hiçbir söz söylemediler. Ama tutuyorlar bütün dünyanın savaş açmış olduğu İslam Devleti hakkında direkt olarak yahut söz söyleyerek karşı çıkıyorlar. Fakat bütün dünyanın kendilerine savaş açmasına rağmen - Allahın fazlı ile- İslam Devleti dimdik ayaktadır. Bütün bunlara rağmen halen İslam Devleti "temekkün sahibi değildir" diyorlar. O halde İslam Devleti "temekkün" sahibidir fakat (İslam tarihinde de hiçbir zaman görülmediği gibi) tam temekkün sahibi olması mümkün değil. Ta ki Allah dileyene kadar...

Bu ancak Süleyman (a.s)'a nasip olmuştur. İbni Kesir'in de (r.a) zikretmiş olduğu gibi yeryüzüne sahip olan kimselere nasip olmuştur.

Soru 11: Bu bahsetmiş olduğunuz 12 imamı şöyle bir sayacak olursak?..

Cevap 11: Âlimler ilk beşi hususunda ittifak etmişlerdir; Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali ve Hasan (r.anhm) ve ayrıca imam İbni Kesir (r.a.) peşpeşe gelmelerinin şart olmadığını farklı zamanlarda da olabileceklerini söylemişlerdir. Bazı âlimler altıncısının Abdullah bin Zübeyr (r.a) olduğunu söylemişlerdir fakat bu konuda icma yoktur. Abdullah bin Zübeyr (r.a)'in altıncı raşid halife olduğunu İbni Hazım (r.a) söylemiştir. Bazı âlimler de yedinci veya altıncı-ihtilafa göre-raşid halifenin Ömer bin Abdüaziz (r.a) olduğunu söylemişlerdir. Ömer bin Abdüaziz'in (r.a) raşid halifelerden olduğuna dair ulemanın sözleri vardır. Bu konuda imam Ahmed'in (r.a) de sözleri vardır.

On iki Raşid halifeden geriye kaç kaldı?

Soru soran: Beş kaldı...

-Ancak üzerinde ittifak edilen Raşid halifelerin en sonuncusu Muhammed bin Abdullah El Mehdi'dir. İmam Suyuti ve başkalarının dediği gibi bu konuda mütevatir derecede hadisler vardır. Geriye kaç kaldı? Dört...

Geriye kalan dört Raşid halife ise imam Mehdiye zemin hazırlayacak ve hazırlık yapacaklardır.

Soruyu soran: o halde geri kalan dört Raşid halife bilinmiyor?

-Evet, bu konu ictihadi bir konu olarak kalıyor... Fakat şüphesiz ki Raşid halifeler on ikiye tamamlanacaktır. Ayrıca şu da unutulmamalı ki, bu on iki Raşid halifeden bahsederken diğer halifeler de elbette halifedirler. Bizim burada izah etmeye çalıştığımız; on iki halife döneminde din tam olarak ayakta ve tam olarak tatbik ediliyor olmasıdır. Yani onların döneminde zulüm veya emevilerin ve abbasilerin birçok halifelerinde olduğu gibi hilafetlerinde bir şüphe yoktu.

Soru 12: Mısır'ın İskenderiyye şehri selefilerinden İslam el Mukaddem'i sormak istiyorum. Bu kişiyi tanıyor musunuz?

Cevap 12: Evet, tanıyorum. Sana o kişiden bahsedeyim. İsmail El Mukaddem; İskenderiyye selefilere diye isimlendirilen şeyhlerden. Fakat şu son dönemlerde çok büyük hatalara imza attı. -Bundan Allaha sığınırız- Bu kimse "Nur partisi"nin yahut dalalet(sapıklık) partisinin kurucularındandır. Ayrıca gizli gizli "Nur partisi" lehine fetva verenlerden birisidir. Kendisi ile bir mecliste bir kere oturdum. Bu meclis özel bir meclisti. Kendisi ile bu meseleleri görüştük. Parlamento'ya girme meselesi...

Soruyu soran: bu bahsetmiş olduğunuz oturum ne zaman oldu?

-Bu oturum Mürsi'nin başa geçmesinden sonra oldu. Bu askeri inkılabtan önce yani.

Kendisine; Allah'ın dışında yasa koymanın ve meclise girmenin demokratik bir sisteme dahil olmanın caiz olmadığını delillerle beyan ettim. Sonra bana çok garip bir şey söyledi ve gerçekten çok gülünçtü.

Nur Partisi'nden konuşurken bana size önemli bir mesele anlatacağım dedi. Hiç kimsenin bilmediği bir şey söyleyeceğim dedi şunu söyledi; "sizler biliyor musunuz bizimle beraber Nur partisinin içerisinde Hıristiyanlar var ve çalışmaktalar..."

Daha sonra söyledikleri bundan daha gülünçtür. Bizlere; "biliyor musunuz bizimle beraber Nur Partisi'nin içerisinde Hıristiyanlar var ve çalışmaktalar" dedikten sonra "biliyor musunuz; onlar aslında Hıristiyan değiller. Onlar Müslümanlar. Bu kimseler kendilerini Hıristiyan gibi göstererek biz insanlara; siyasi çalışmalarda Hıristiyanlarla bizler arasında fark olmadığını göstermek için kendilerini Hıristiyan gibi gösteriyorlar."

Yani düşünebiliyor musunuz? Bizim partimizi ve bizim çalışmalarımıza Hıristiyanlarda girebilir diyorlar. (!)

Soruyu soran: Aynı Mursi'nin; "bizimle Hıristiyanlar arasında akide farkı yok" dedi gibi...

-Evet, bundan Allah'a sığınırız... Hatta diyorlar ki; "dini biz siyasi bir proje hususunda ayırt ediyoruz" bundan Allah'a sığınırız...

Soru 13: Genel olarak insanların birçoğunun dile getirdiği şöyle bir iddia var: İslam Cephesi yahut Özgür Suriye Ordusu; "İslam Devleti'ni mahkemeleşmeye çağırdığında mahkemeye gelmiyor, bunu kabul etmiyor" diyorlar. Bu iddiaya ne dersiniz?

Cevap: bu iddia da bize muhalif olanların dile getirdiği ve en son sarılmaya çalıştıkları meselelerden biridir. Öne sürmüş oldukları bu iddiaya sarılmaya çalışarak İslam Devleti projesini yok etmeye, İslam Devleti'ni düşürmeye çalışıyorlar.

Aynı "Denize düşen çör çöpe sarılır" deyiminde denildiği gibi bu kimselerde çör çöpe sarılıyolar. Denize düşen kendini kurtarmayacak ve hiçbir fayda sağlamayacak olsa da, ne bulursa ona sarılır. Bu kimselerin durumu da böyledir. Bize; "biz onları şer-i mahkemeye çağırıyoruz" diyorlar.

Biz öncelikle diyoruz ki: fetva ile mahkeme arasında fark vardır. Âlimler bu konuda diyorlar ki: fetva yahut fetva makamı kaza'nın (hüküm) aksine; bağlayıcı/yerine getirilmesi gereken değildir. Kaza (hüküm) ise bağlayıcı/yerine getirilmesi gerekendir. Fetva ise kuvvet ve yaptırım gücü, sulta açısından bağlayıcı değildir. Fetva ve Kaza (hüküm) arasında bunun dışında birçok fark vardır. Mesela: Kaza (hüküm) meselesinde;hürriyet şartının var olması gibi...

Fakat fetvada ise hür kişi yahut köle kişi fetva verebilir. Aynı şekilde fetva konusunda erkek yahut kadın fetva verebilir. Kaza (hüküm) konusunda azaların sağlıklı olması engelli olmaması gibi. Fetva konusunda ise mesela; kör kimse, tat vb. konuda fetva verebilir. Bunların dışında Kaza (hüküm) ve fetva konusunda fark vardır. Fakat Kaza (hüküm) ve fetva arasındaki en önemli fark Kazanın (hüküm) bağlayıcı/yerine getirilmesi gereken olması fetvanın ise bağlayıcı/yerine getirilmesi gereken olmamasıdır.

-Onların iddiasına göre onlar İslam Devleti'ni müstakil bir mahkemeye çağırıyorlar. Söyler misiniz bana; bu bahsetmiş oldukları mahkemenin bağlayıcılık/yaptırım gücü, kuvvet bakımından bir sultası var mı? Söyler misiniz; mahkemenin verecek olduğu karar konusundaki yaptırım güçleri nerededir? İslam Devleti'nin yahut diğer tarafların üzerindeki yaptırım gücü nedir? Böyle bir güç sahibi midir?

Öyleyse bu bahsetmiş oldukları şer-i bir mahkemeden ziyade fetva makamıdır. Fetva makamı ise; sen gelirsın bana; şu nasıldır? Dersin. Ben de "şöyle şöyledir" derim sadece fetva veririm.

Yani benim vermiş olduğum fetvayı yerine getirtmek için bir polis gücüm yahut yaptırım gücüm yoktur.

Kaza (hüküm) ise böyle değildir. Kâdının (hâkim) vermiş olduğu hükmü yerine getirtmesi için polis gücü, asker gücü vardır. Bu güçler Kâdının (hâkim) vermiş olduğu hükmü yerine getirirler. Kâdı (hâkim) hüküm verir, onun altındaki güçler (asker, polis) verilen hükmü uygularlar. O halde mesele bundan ibarettir.

Onlar iddia ediyorlar ki; biz sizi (İslam Devleti) müstakil bir mahkemeye çağırıyoruz. Söyler misiniz bana; bu mahkemenizin yaptırım gücü (polisi, asker) nerede? Bütün tarafları vermiş olduğu hükme boyun eğdirecek, yerine getirecek gücünüz kuvvetiniz nerede?

Öyleyse böyle bir güç yok ise, bu bahsetmiş olduğunuz mahkeme müstakil bir mahkeme değildir. Şayet yaptırım gücü, kuvveti, sultası olan bir mahkeme var ise, ortada devlete karşı bir devlet var demektir. Onlar İslam devletinin ayağının altından halıyı çekmek istiyorlar(ayağını kaydırmak istiyorlar). Oysa İslam devletinin kuruluş amacı ancak Allahın had ve hudutlarının şer-i mahkemeler yoluyla yahut diğer yollarla uygulamak için kurulmuştur. Öyleyse orduların hazırlanması, askerlerin techiz edilmesi, malk ve mülklerin harcanması, silahların hazırlanması bütün bunların hazırlanmasının tek gayesi şer-i ahkâma tabii olmak içindir. İslam Devleti'ndeki şer-i mahkemelerin kurulması ancak hüküm vermek ve verilen hükmü uygulamak içindir.

Öyleyse böyle bir iddiada bulunanlar; ileri sürmüş oldukları mahkemenin müstakil bir mahkeme olduğunu, yaptırım gücü ve kuvveti olduğunu iddia ediyorlar ise, onlar kendilerini devlet olduklarını iddia ediyorlar. Böyle bir kandırma yolu ile İslam Devleti'nin sultasını yok etmek ve bu yolla da bu meseleden sıyrılmak istiyorlar.

Şüphesiz "Ahkâm Es Sultaniyye" adlı eserde ilim ehli karar vermiştir ki: Kâdıları (hâkimler) şer-i imam tayin eder. Dolayısıyla şer-i imamın vermiş olduğu yetki ile de mahkemeler kurulur.

Öyleyse onların şer-i imamın tayin etmiş olduğu Kâdıları (hâkimler) nerede? Nasıl oluyor da böyle bir hâkim İslam Devleti hakkında hüküm verebiliyor ki? Bu ne zaman olur? Bu onların kuvveti olduğu zaman olur. Fakat onların taraflara yaptırım sağlayacak güç ve kuvvetleri yok.

O halde sonuç olarak diyebiliriz ki: iddia etmiş oldukları müstakil şer-i mahkemenin taraflara yaptırım sağlayacak ne gücü ve ne de kuvveti vardır. Dolayısıyla bu olsa olsa fetva makamıdır, bundan öte bir şey değildir. Bu birinci meseledir...

Fakat onlar: "Bizler Nusret Cephesi, Özgür Suriye Ordusu, Ahrar Eş Şam gibi gruplardan güç ve kuvvet oluşturduk" derslerse... O halde mesele sizin bahsettiğiniz gibi müstakil bir mahkeme değildir. Dolayısıyla bu meselede : "Sen hem hâkim ve hem de davacısın" sizler müstakil bir hakemlik iddia ediyorsunuz hâlbuki sizler müstakil değilsiniz. O halde sizler hem davacı taraf ve hem de hakemsiniz yani sizler ölçüyor biçiyor ve hem de hüküm veriyorsunuz. İşte onların hakemlik hususunda durumları bundan ibarettir.

Fakat biz devlet olarak diyoruz ki: İslam tarihi boyunca hiçbir şekilde işitilmemiştir, mesela: Abbasi Devleti'nde bir asker ve halktan bir Müslüman arasında bir anlaşmazlık çıksa; birisi çıkıp ben müstakil bir mahkeme kuracağım diyebilir mi? Dolayısıyla böyle bir durumda İslam Devleti hükmeder aynı durum Emevi Devleti için de geçerlidir yani anlaşmazlıklara hükmeden devlettir. Çünkü devlet kaza (hakim) makamı, sulta (güç) ve yaptırım makamıdır. Dolayısıyla İslam Devleti içerisindeki askerler arasında yahut asker ve halk arasında anlaşmazlıkların hükme bağlandığı yerdir. Aynı şekilde Kâdılar (hâkimler), valiler arasında yahut her hangi bir taraf arasındaki anlaşmazlıkları hükme bağlama makamıdır. İşte İslam'daki ve İslam tarihindeki Kâda (hâkim) makamının durumu böyledir. Bunun dışında işitmiş olduğumuz bir şey yoktur fakat şu günümüzde ise mesele "Ayağının altından halının çekilmesi (ayağının kaydırılması)", yahut birilerinin şikâyet edilmesinden ibarettir.

Dolayısıyla onlar dediler ki; şayet bu mahmeke İslam Devleti'nin Irak'a çekilmesi yönünde bir hüküm verirse, İslam Devleti'nin bunu yerine getirmesi gerekir. Bunun manası ne? Bunun manası; bu önceden karar verilmiş ve böylelikle şöyle veya böyle bir şekilde Şam'dan devletin çıkması kararı verilmiş olacaktır. Yani İslam Devleti'nin kontrol etmiş olduğu toprakları onlara bırakıp çıkması ve Irak'a gitmesi kararı çıkacaktı.

Görüldüğü gibi; onların şüphelerinden biri de işte bu idi fakat bu şüphenin de tutarsız olduğu böylece görüldü.

Daha sonra İslam Devleti onlara bir takım şartlar koştığında dünya ayağa kalktı ve bir daha oturmadı. Onlar İslam Devleti ile muhakemeleşmek istiyorlar ve devletin bazı şahısları öldürdüğünü söylüyorlar...

İslam Devleti onlara iki şart koştı. Devletin koşmuş olduğu bu iki şart anlaşmazlığın tamamen kendisidir aslında. Yani Devlet anlaşmazlıkla alakası olmayan bir şart koşmadı, kesinlikle anlaşmazlığın kendisiyle ve daha sonraki verilecek hüküm ile alakalı şartlar koştı.

Birinci şart; demokrasi ve askerleri hakkında ne diyorlar?

İkinci şart ise; Arap yöneticileri ve istihbaratı ile yardımlaşma hakkında ne diyorlar?

Dediğimiz birinci şart; demokrasi ve askerleri hakkında ne diyorlar? Çünkü bu konuda İslam Devleti ve onlardan bazıları ile anlaşmazlık olmuş ve İslam Devleti'nin demokrasi askerlerinin öldürmesi söz konusu olmuştur. Dolayısıyla bu durum karşısında müstakil bir mahkeme kurarak, bu anlaşmazlığı neticelendirmek istiyorlar. Şayet bu Kâdı (hâkim); "demokrasi askerleri Müslümandır" derse, şer-i olmayan bir hüküm vermiş olacak. Dolayısıyla Allah'ın bize emrettiği şer-i muhakemeleşme gerçekleşmemiş olacak. Hadisi şerifte Peygamber efendimiz (s.a.v): "Müslüman kâfire karşılık öldürülmez" buyurur.

Ortada İslam Devleti ve Özgür Suriye Ordusu'ndan ve benzeri ketibelerden demokrasi askerleri ile çatışması olmuştur. Onlar da (Nusret cephesi) bu durumda iki taraf arasında hüküm vermek istiyor. Öyleyse bize; demokrasi askerleri hakkında ne düşündüğünüzü söylemeniz lazım. Zira onların Müslüman olduğuna inanıyorsanız nasıl oluyor da size muhakeme olmamızı bekliyorsunuz? Çünkü sizler bizlere bu konuda Allah'ın hükmünün dışında hüküm vereceksiniz. Çünkü Allah'ın hükmünde "Kâfire karşılık Müslüman öldürülmez" bu birinci şart ile alakalı meseledir.

İkinci şart ile alakalı mesele ise: Arap tağutlarına karşı konumlarını, bunların askerleri ve istihbaratlarının hükmüne bakışlarını ortaya koymalarını istiyoruz. Çünkü "Ahrar Eş Şam" ve onun arkasındaki "İslam Cephesi" övünerek dile getirdikleri Arap ve yabancı istihbarat birimleri ve askerleri ile anlaşmanın caiz olduğunu söylüyorlar. Onların iddialarına göre; bu ketibeler (Arap ve yabancı istihbarat birimlerinden) faydalanıyorlar fakat kendileri onlara hiçbir fayda vermiyorlar aynı şekilde onlardan alıyorlar ve onlara vermiyorlar. Bunların iddiası bu yönde...

Bu sebeple bizler, bizlerin ve "Ahrar Eş Şam" arasında olan anlaşmazlığın hükme bağlanması için bunların beyan edilmesini istiyoruz. Hükmün sonucu bunlara bağlıdır. Dolayısıyla bu meselelerin hükümlerini onlara muhakeme olmadan önce beyan etmeleri gerekiyor. Bizim bu istediklerimizi kabul etmediler, birbirine girdiler ve birbirleriyle tartıştılar; bu şartlar nasıl koşullar, nasıl sorulur vb. konuşmalar yaptılar. Nihayetinde sözlerinin (iddia) boş olduğu ortaya çıktı.

Allah'a hamd olsun... Allah'ın fazlı ve keremi ile görüldüğü gibi İslam Devleti'nde şer-i mahkemeler çalışmaktadır. Davalar; bazı emirlerine ve bazı valilerine gelmekte ve bu mahkemeler de davalar görülmektedir. Bu meseleler (mahkeme) böylelikle çözülmektedir. Bu Allah'ın fazlıdır...

İşte böylelikle karşı tarafın ileri sürmüş olduğu ve övündükleri; İslam Devleti'nin muhakemeleşmeye gelmediği hususundaki şüphenin batıl olduğu ortaya çıkmış ve reddiyesi verilmiş olmaktadır.

Aslında bu ileri sürülen gülünç bir şüphedir çünkü bütün bu Irak'ta, Suriye'de akan kanlar neden akmıştır. Allah'ın şeriatı için akmamış mıdır, Allah'ın hükümlerini hakim kılınması için akıtılmamış mıdır? Bu kanların akmasının yegâne sebebi bu şer-i mahkemelerin ikamesi için değil midir?

Pekâlâ, bizler nasıl oluyor da Allah'ın şeriatının hâkim kılınması ve bu hükümlere muhakeme olunması için uğraştığımız bir konuda, yegâne hedefimiz olan bir konu hakkında suçlanıyoruz! Bunun ismi ancak "kirli savaş"tır. Kirli savaş demek; karşı tarafı tutarlı ve tutarsız her türlü suçlama ile karalamadan ibarettir. Bu suçlamalar her ne kadar çelişkili de olsa, tutmasa da belki bir diğeri tutar mantığı ile suçlamaya gidilmektedir.

Mesela; bazen Devlet'i "Allahın şeriatına muhakeme olmuyor" diye suçluyorlar aynı zamanda devleti "harici" diye suçluyorlar aynı zamanda devleti "ajanlar" diye suçluyorlar. Söyler misiniz, bütün bu suçlamaları bir araya nasıl getirebilirsiniz! Bunun ismi olsa olsa ancak "kirli savaş" olur.

Nasıl oluyor da Devlet'i aynı anda "Havaric" diye suçluyor ve hem de "Allah'ın şeriatına muhakemeye gelmiyor" diye suçlayabiliyorlar, nasıl böyle bir suçla suçlanabiliyor? Oysa hariciler; Allah'ın şeriatına muhakeme olmayanı tekfir ediyorlar! Nasıl oluyor da hem havaric ve hem de kâfirlerin ajanları olabiliyorlar? Oysa hariciler; yabancılara ajanlık yapanları tekfir etmektedirler! Aynı zamanda Ehli Sünnet vel Cemaat da kâfirlere ajanlık yapanları tekfir etmektedir.

Karşı tarafın yapmış olduğu her olursa olsun bizleri vurmaya çalışmak ve her ne olursa olsun suçlamaya kalkmaktır. Birisi tutmaz ise belki diğeri tutar anlayışı ile hareket ederek "insanların bir kısmı bir suçlamayı kabul etmez ise diğer suçlamayı kabul eder" anlayışını gütmektedirler. Bu tür girişimler de "kirli savaş" olarak bilinir. Bu yollu suçlamalar peygamberlere karşıda kullanılmıştır. Peygamberimize karşı da kullanılmıştır. Tutmuşlar hem sihirbaz demişler ve hem de aynı zamanda deli demişler, şair demişlerdir. Bunun sebebi insanların bazıları, bu öne sürülen suçlamalardan bazıları kabul etmese de diğer suçlamaları kabul eder ve inanır. Öyleyse karşı taraf her türlü suçlamalarla bizleri suçlamakta ta ki bu suçlamaların birisi belki tutar mantığı ile hareket etmektedirler. Nitekim Allah'ın fazlı ile bu öne sürülen şüphelerin tek tek batıl olduğu ortaya çıkmaktadır.

Mesela: bu şüphelerden biriside emirinin mechul (kim olduğu belli değil) şüphesidir. Allah'ın fazlı ile bu şüphede boşa çıktı ve düştü.

Soru soran: mesela Arur diye bilinen kişi; "şayet halifeyi görürsek beyat ederiz" demişti.

Görüldüğü gibi bu şüpheleri de boşa çıktı. Halifenin; kim olduğu, biyografisi, siyresi, ismi ve şekli her şeyiyle Ramazanın başında ortaya çıktı. Allah kendisini korusun...

Bu birincisi...

Diğer bir şüphe de İslam Devleti'nin Esed nizamına çalıştığı mesele idi ki bu da kardeşlerin içeriden sahveler üzerine yapmış olduğu ve Nusayri askerleri ile karşı karşıya kalmalarıyla bu şüphenin de boş olduğu ortaya çıktı. İslam Devleti Humus'ta mübarek bir savaş yaparak Suriye'nin en büyük gaz dolum tesisini aldılar. Bu Allah'ın fazlıdır.

Bugünlerde bununla birlikte birçok müjdeler Müslümanlara verilecek inşaAllah.

Böylelikle İslam Devleti'nin Nusayrilere çalıştığı şüphesi de çürümüş oldu.

Hakeza Irak'ta İslam Devleti'nin Maliki'ye çalıştığı şüphesi de çürümüş oldu. Malikinin ordusunda ne kadar çok asker öldürüldü ve birçok yer ele geçirildi.

Daha sonra dediğimiz gibi havaric suçlamasının gün be gün ne kadar tutarsız ve batıl olduğu bütün insanlara gözüktü.

Hariciler; bütün fırkalar içerisinde "İmamın Kureyşli olması" şartını koşmayan tek fırkadır. Ehli Sünnet "İmamın Kureyşli olması" konusunda icma etmiştir. Hariciler ise bu konuda Ehli Sünnet'ten ayrılmışlardır. Hariciler "İmamın Kureyşli olması" şartı yoktur demişlerdir. Bunun aksini söyleyenlerin tersine İslam Devleti de "İmamın Kureyşli olması" şartını koşmuştur.

Buna şunu da ilave et... Ehli Sünnet'in hepsi icma etmişlerdir ki; Recm cezası İslam'da vardır. Buna muhalefet eden ise ancak hariciler olmuştur. Hariciler Recmi inkâr etmişlerdir.

Soru soran; geçen gün tabka beldesinde recm gerçekleşmiş.

Evet, Allah'ın fazlı ile İslam Devleti evli bir kadına Recm cezası uygulamıştır. Evli erkek ve kadına recm uygulaması, Allah'ın kitabında Rasulü'nün (s.a.v) Sünneti'nde ve Müslümanların icması ile Recm cezası dinimizde sabittir. Bu konuya ise hariciler muhalefet etmiştir. Şimdi ise tutuyorlar İslam Devleti Recm cezası uygulaması yaptı diyorlar. İslam Devleti'nin harici olduğunu söyleyenler söyler misiniz; hariciler Recm cezası hiç uygularlar mı? Bütün İslami kaynaklara bakıldığında haricilerin Recm cezasını inkâr ettiği görülecektir.

Böylelikle Allahın fazlı ile bu suçlamalar da çürümüş olmaktadır.

Bu suçlamalardan biriside öncede dediğimiz gibi Allah'ın şeriatına “muhakeme” meselesidir ki, öne sürülen şüphelerin en çirkini bu sayılabilir. Bu “muhakeme” meselesinin de kendiliğinden çürümüş olması, çürütülmesine gerek duyurtmamaktadır. İşte görüldüğü gibi İslam Devleti şer-i mahkemeleri yürürlüğe sokmuş, insanlar davalarını bu mahkemelerde çözmektedir. Bu konuda kısaca “Allah’tan daha güzel hüküm sahibi kim olabilir ki?” adı altında bir kanun beyannamesi yayınlanmıştır. Bu çıkan kanun beyannamesinde; şer-i mahkemelerin vermiş olduğu kararlar hakkında örnekler verilmektedir.

Soru 14: Yeryüzünde bir takım Müslümanlar var. Halifeye beyat etmemiş, etmeyen Müslümanlar var. Bu Müslümanların hükmü nedir?

Cevap: Bu Müslümanlar hakkında, Peygamberin (s.a.v) şu uyarısından korkuyoruz.

Yeryüzünde sayısız tağutların hükmü var. Arap olan, yabancı olan Allahın şeriatının dışındaki, batı yahut doğu kanunlarıyla hükmeden sayısız tağutlar var.

Allah Teâlâ imkân verdi ve kolay kıldı nihayet yeryüzünde bir imam (halife) tayin edildi. Şeyh Ebu Bekir el Bağdadi, Bedri, Kureyşli, Haşim kabilesinden, Hüseyin (r.a) soyundan İbrahim bin Avvad halife ilan edildi. Hilafet şartlarını zikredildiği “Ahkâm Es Sultaniyye” de yer alan şartlar kendisinde mevcuttur. Bu şartlar; İslam, akıl, buluğ, erkek olması, hürriyet, adalet, salahiyet, ictihad ve kureyşli olması. Bazı âlimlerde “kuvvet sahibi” olması şartını koşmuştur.

O halde hilafet konusunda bu öne sürülen bütün şartlar halife de mevcuttur. Nitekim halife Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün (s.a.v) Sünneti ile hükmetmeye başlamıştır. Musul minberinde halife hutbesinde şöyle demiştir: "Allah'a itaat ettiğim müddetçe bana itaat edin. Allah'a isyan edersem bana itaat etmeyin..."

Aynı şekilde şöyle demiştir: eğer doğru ve güzel işler yaparsam bana bu konularda yardımcı olun şayet yanlış ve güzel olmayan işler yaparsam beni doğru yola sevk edin, nasihat edin. İbni Ömer'den rivayet edilen hadiste peygamber efendimiz(s.a.v)şöyle demektedir: “Boynunda beyat olmadan ölen kimse cahiliye ölümü üzerine ölmüş demektir.” (Müslim)

İmam Ebi Asım'ın ve başkalarının Muaviye bin Ebi Süfyan'dan (r.a) rivayet etmiş olduğu hadiste Peygamber efendimiz (s.a.v) şöyle demektedir: “Kim imamı olmadan ölürse cahiliye üzere ölmüştür”

Bu halifenin hilafeti dünyanın sadece bir bölgesinde olsa da yeryüzünün tümü için bir hilafettir. Fakat halife, Allah'ın şeriatını bütün yeryüzüne yaymak ve genişletmek için büyük bir gayret içerisinde.

O halde bütün Müslümanların üzerine düşen bu konuda halifeye yardım etmeleridir. Yardım etmenin ilk aşaması ise beyat etmektir. Sonra sözlerini dinlemek ve itaat etmektir. Daha sonra ona yardım etmektir. Böylelikle Müslümanların hâkimiyeti bütün yeryüzünü kapsayacaktır. Allah en doğrusunu bilendir...

Soru: Şayet bir Müslüman şahıs; İslam Devleti'ne, Halifeye gücü yettiğinde yardım eder, yanında olur, destekçi olur ise günahı azalır değil mi? Yapmış olduğu ve sarf etmiş olduğu güç ve çalışma nisbetinde günahı azalır değil mi?

Evet, doğrudur...

Sözlü olarak beyat etmemiş olsa da şahsın yapmış olduğu bu yardım ve desteği lâfzî beyat yerine geçebilir. Şahsın yapmış olduğu bu yardım ve destek sanki kendisine beyat etmiş gibi sayılır.

Soru: Aynı şekilde şer-i olarak bir iddia daha var. Taifetul Mansura yahut Fırka-i Naciye diye bilinen bir fırka şayet bir yerde ortaya çıkarsa daha sonra başka bir fırka da ortaya çıkarsa daha sonra ortaya çıkanın ilk ortaya çıkana beyat etmesi gerekir deniliyor. El Kaide böyle bir iddiada bulunarak, "biz yeryüzünde senelerdir mücadele ediyoruz İslam Devleti daha sonra ortaya çıkmıştır bu yüzden bize beyat etmeleri ve katılmaları gerekir" demekteler. Bu konuda ne dersiniz?

İnsanlar fırka fırka ayrılırlar. Bir fırka insan vardır bunlar fertlerdir kendi başlarına hareket ederler. Bir fırka insan daha vardır bunlar cemaatler, fırkalar yahut topluluklar diye bilinen fertlerden oluşur. Bu tür insanların her biri kendi çapınca amel eder. Cemaatler yahut örgütler her bir grup kendince bir şeyler yaparlar. Bunlar fertlerden üstündür çünkü fertler kendilerince amel ederler. Bazı örgütler dünya çapında hareket eder.

Fakat bütün grupların, fırkaların, örgütlerin çatısı altında hareket etmiş oldukları devlettir. Burada ortada bir devlet vardır. O halde altta olan nasıl olurda üstte olana emir verebilir ki?

Bütün bu örgütler, fırkalar cemaatlerin asıl kuruluş amacı şu fıkıh kaidesi üzerinedir: "Yapılabilecek olan şey yapılma imkânı olmayan bir şeyden dolayı sakıt olmaz." [1]

Dolayısıyla bütün yapılanmaların esas gayesi İslam Devleti kurmak içindir. Hepimiz İslam devleti istiyorduk, bunun için uğraşıyorduk ve ortada kurulmuş bir devlet yok idi. Dolayısıyla yüce gayemiz olan İslami bir devleti kurmak için aramızda düzenli ve güzel çalışmaların yapılması için bu tür fırkalar, gruplar cemaatler oluşturulmasında bir sakınca yoktur. O halde

makul olan bu tür cemaatleri oluşturduktan sonra şer-i ölçüler dâhilinde, var gücümüzle İslami bir devletin kurulması için gayret göstermektir. İslami bir devlet kurulduktan sonra ise ya tekrar başa dönecek yahut kurulan devlete iltihak olunacaktır. Şeyh Usame bin Ladin eskiden beri ve Şeyh Eymen'in eskiden beri yapmış oldukları açıklamalarının tümünde Allah'ın şeriatının hâkim kılınması ve İslami bir devletin kurulması yahut hilafetin ikame edilmesi yönünde açıklamaları vardır.

Son dönemde bir takım şer-i lafızlar ve kavramlar değişikliğe uğramıştır mesela Şeyh Eymen; İslam devleti, hilafet kelimeleri yerine İslam hükümeti gibi lafızlar ve kavramlar kullanmaya başlamıştır. Bu tür lafızların kullanılmasının sebebi ise (bizim dışımızda) çok farklı projeler üzerine çalışan mevcut cemaatler, fırkalar, cemaatler yahut çok farklı yapılara sahip olan Müslüman halklara bir nevi yaklaşım ve kaynaşma olması içindir.

Burada işaret etmeye çalıştığımız mesele bir fırkanın yahut cemaatin Devlet'e beyat etmede muhalefet meselesidir. Bu mesele bana şeyh Eymen'in bir sözünü hatırlatıyor ki kendisi açık bir toplantıda: "Ensaru-l İslam hakkında sözünüz nedir? Neden Irak İslam Devleti'ne beyat etmiyorlar? Neden birleşmiyorlar?" Diye sorulduğunda şöyle cevap vermişti:

Örgütler, fırkalar devletlere beyat ederler. Bu manada sözler sarf etmiş ve cevap vermiştir. O halde İslam Devleti, Ensaru-l İslam'a beyat etmez bilakis Ensaru-l İslam İslam Devleti'ne beyat eder diye açıklama yapmıştır. Yani Ensaru-l İslam'ın İslam Devleti'ne beyat etmesi gerektiğini söylemiştir.

Nitekim İslam Devleti kurulduğunda, ilan edilip toprakları yeryüzünde genişlediğinde, Allah kendilerine birçok fetihler nasip edip birçok kişinin Devlet'e katılması çok sayıda ganimet alınması, birçok beldelerin fethedilmesi gerçekleşmiştir.

O halde söyler misiniz, nasıl oluyor da; İslam Devleti, örgütlere, fırkalara be'yat etmesi gerektiği söylenebiliyor! Bu cemaatler ve örgütlerin gölgesinde yaşayan bazı kimseler, bu kimselerin kendileri; bu aynı beldelerde dar bir şişenin ağzından çıkamıyorlar (ikinci bir aşamaya geçemiyorlar). Yani cemaat olarak, örgüt olarak hayatlarına devam etmek istiyorlar (daha da güçlenip bir devlet olamıyorlar/olmak istemiyorlar). Bu anlayışı bir türlü aşamıyorlar.

[\(Kaide ve İslam Devleti arasındaki beyat meselesinin aslına dair yazıyı buradan okuyabilirsiniz.\)](#)

Savaş konusunda profesyonel bir savaş aşamasına yahut düzenli bir savaş anlayışına geçemiyorlar. Eskiden beri sahip oldukları tek düşünce çete savaşı ve halen de bu çete savaşı düşüncesini devam ettirmektedirler. Savaş güvenliği ve istihbaratı gibi konularda hiçbir zaman

ilerlemeyi düşünmüyorlar. Bu konuda hiçbir zaman ilerleyemiyorlar. Hakeza küçük bir toprak parçasını kontrol etme fırsatı ellerine geçiyor nitekim bunu da yapmıyorlar/yapamıyorlar.

Dolayısıyla akli ve fikri kapasiteleri ancak bir örgüt düşüncesinin ötesine geçemiyor. Yani atılmış olan bir adımdan sonra bir başka adım daha atmıyorlar/atamıyorlar. Örgütlenmeden sonraki devletleşmeye hiçbir zaman geçmiyorlar/geçemiyorlar. Bu mevzu bahis meseledir.

Fakat bahsetmiş oldukları şayet "ilk bey'at edilen Molla Ömer'dir ona bey'at edilmesi gerekir, bey'at ona yapılmalıdır" gibi şüpheler ise, biz diyoruz ki:

Öncelikle Molla Ömer hiçbir zaman kendini Müslümanların halifesi diye ilan etmedi. Molla Ömer bütün konuşmalarında vatan üzerine konuşmalar yapmıştır; "Ey Afgan halkı! Yahut Müslüman Afgan halkı, bizler dış (ülke dışı) meselelere karışmayız, komşu, çevre, kardeş ülkelerin işlerine karışmayız" şeklinde olmuştur. Bu birinci meseledir...

Diğer taraftan Şeyh Ebu Bekir El Bağdadi ise bütün konuşmalarında; bütün ümmete hitap etmektedir.

İkinci olarak dediğimiz gibi, Kadı İyaz demiştir ki: "İslam ümmeti icma etmiştir ki, imamette Kureyşli olma şartı vardır." İslam ümmetine bu konuda sadece hariciler ve mutezile muhalefet etmiştir. Molla Ömer Kureyşli değildir. Kendisi Peştudur ve Peştularda Hind asıllıdır. Peygamber (s.a.v) şöyle demiştir: "İmamet Kureyş'tendir."

Başka bir lafızda: "Mülk Kureyştendir."

Diğer bir lafızda: "Hilafet Kureyştendir"

Bir başka hadiste: "İmamet var olduğu müddetçe imamet (hilafet) kureyştendir."

Öyleyse bu şart (imamın Kureyşli olması) Molla Ömer'de gerçekleşmemiştir. Fakat Ebu Bekir El Bağdadi'de gerçekleşmiştir. Bu ikinci meseledir.

Üçüncü olarak ise: Molla Ömer Maturididir. Kendisi Maturididir. Maturidiler; Mansur el Maturudiye tabidirler. Maturidiye akidesi Eşari akidesinin aynısıdır. Eşariler ise Ebu Hasen El Eşarinin tabileridir. Maturidiler ise dediğimiz gibi Mansur El Maturidinin tabileridir. Maturidilerin çoğu Arap olmayanlardandır. Eşarilerin çoğu ise Araplardandır. Bu iki grubun genel olarak akideleri birdir diyebiliriz. Bazı cüz-i meselelerde farklılık vardır. Fakat nihayetinde bu kimseler bidat ehlidir. Bu kimseler Allah'ın sıfatlarını tevil ederler, iman ve küfür meselelerinde Ehlî Sünnet'e muhalefet etmektedirler. Bunların dışında başka meseleler de vardır.

Molla Ömer bidat Maturidi akidesine sahiptir. Şeyh Ebu Bekir El Bağdadi ise Selefi Sünni akideye sahiptir. Dolayısıyla halifede aranan şartların ikincisi olan “Adalet” şartının da başlangıçta Molla Ömer’de olmadığı görülür. Bu (adalet vasfının kendisinde eksik olması) bidat yönündendir.

[\(Fıkhen İslam devleti nasıl olmalı adlı yazıyı buradan okuyabilirsiniz.\)](#)

İlim ehli “adalet” konusu hakkında sözler söylemişler ve adaletin iki yönden naksa uğrayacağını belirtmişlerdir. Bidat yönüyle ve fık yönüyle. Dolayısıyla Molla Ömer’de takva yönünden adalet vasfı vardır fakat bidat yönüyle adalet vasfı tam değildir.

Burada işaret etmek istediğimiz Molla Ömer’in imamet şartlarının tam yerine getirmediğidir.

Bunlara ilaveten bir başka meselede özellikle son zamanlarda Molla Ömer’in vermiş olduğu mesajlarda, beyanlarında yer alanlar örnekler verilebilir. Mesela: Şu son zamanda Amerika ve El Kaide arasında gerçekleşen esir takası gibi. Taliban bir Amerikan askerini esir almış ve diğer taraftan da Guantanamo da esir tutulan beş Taliban liderinin takası sonrasında Katar devleti arabulucuk yapmış idi. Katar hükümeti aracı idi. Bu olaydan sonra Molla Ömer bir açıklama yayınlarak; "özellikle teşekkürlerimi ekselansları Katar Emiri Temim bin Hamad Al-Sani ye sunmak isterim" sözlerine yer vermiştir. Söylemiş olduğu (övücü) sözler bir paragrafı doldurmaktadır.

Buda göstermektedir ki küfründe kimsenin ihtilaf etmediği “Temim bin Hamad Al-Sani” yi tekfir etmemektedir. Çünkü bu kimse demokrat, laik, Allah’ın hükmüyle hükmetmeyen birisidir. Mesela bu kimse Mursi gibi de değildir. Mürsinin dediği gibi; ben İslamcıyım, aşama aşama İslam’ı getireceğim, İslami bir şemsiye ile ortaya çıkması gibi şeyler de bu kişi için söz konusu değildir. -Allaha sığınırız- bazıları Mursi’yi tekfir etmemiştir ama bu (Temim bin Hamad Al-Sani) Mursi’den daha özel bir durumu vardır. Bu kimse açık bir demokrattır. Halic devletlerini, Allahın Kitabı ve Rasulü’nün (s.a.v) sünneti ile yönetmeyen birisidir. Buna rağmen Molla Ömer hakkında bu tür sözler sarf etmiştir.

Öyleyse sonuç olarak diyebiliriz ki: Şüphesiz ve kesinlikle Fıkıh kaidesinde “Şer-i olarak yok kabul edilen hissi olarak da yok kabul edilir” bizim o zamanlar Molla Ömer’in imametini kabul etmemiz zaruri olarak ondan başkasının olmaması sebebiyledir. Çünkü o zaman ondan başkası yok idi. Yeryüzü yöneticilerinin hepsi tağut idi ve Allah’ın şeriatı ile yöneten bir takım eksikliklerle, hatalarla birlikte sadece o idi. O zaman da sadece sahada o gözüküyor idi. Şimdi ise meselede zaruret yoktur herkes kendi seçimi ile sahada bir imam vardır. Nitekim Kuran ve Sünnet ile hükmeden şeyh Ebu Bekir El bağdadi, İbrahim bin Avvad vardır...

[\(Taliban Hilafet mi yazısını buradan okuyabilirsiniz.\)](#)

Damavızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allaha hamd etmektir. Salât ve selam da Allahın elçisinin üzerine olsun...

[1] Yani; kul, Allah (c.c)'ın emrettiği bir şeyin hepsini yapma imkânı yoksa yapabileceği kısmı yapar, yapma imkânı olmayan kısmını yapmaz, ama hepsini de terketmez. Bu kaide Rasulullah (s.a.s)'ın şu hadisine dayanmaktadır: "Size bir şey emrettiğimde yapabildiğinizi yapınız." (Buhari, Müslim)

Allah (c.c)'ın emrettiği şeyler üç türdür: Birincisi: Kulun, şayet işin tamamını yapma imkânı yok, bir kısmını yapma imkânı varsa o zaman yapma imkânı olan kısmını yapar.

Örneğin; Namaz, kişinin üzerine farzdır. Bir kişi namazın bütün hareketlerini yapamıyorsa yapabildiği hareketleri yapar, yapamadıklarını terk eder. Fakat yapamadığı hareketlerden dolayı namazın tümünü terk etmez. Şöyle ki; ayakta kılamıyorsa oturarak kılar ve yapabildiği hareketleri yapar. Mevzu bahis meselede ise anlatılmak istenen; Müslümanların yegane gayesi olan devlet kurma imkanı yok ise öncelikle cemaat ve tanzim olmak gerekir. Bu yol ile devlete gidilir. Devlet kurma gücü yok ise ondan bir önceki aşama olan cemaat yahut tanzim olması gerekir.

Süleyman Ulvan telefonda 28 Nisan 2004'te hapse girmesinden önce öğrencisi olan Şeyh Ebu Süfyan es-Sulemi'ye hadis alanında icazet veriyor. İcazet usulüne göre hocası Hammad el-Ensari'den aldığı hadisi aralarında Velîyullah Dehlevî ve İbni Hacer el Askalani'nin de bulunduğu isimlerden oluşan hadis senedi silsilesiyle sahabeden Amr bin As'a oradan Rasulullah'a (Sallallahu aleyhi ve sellem) dayandırarak Ebu Süfyan es-Sulemi'ye onun da ileride icazet vereceği öğrencilerine nakletmesi için naklediyor.

Ebu Süfyan es-Sulemi'nin Aralık 2012'de, hapisten çıkması münasebetiyle tebrik için Süleyman Ulvan ile yaptığı telefon görüşmesi kaydı. Sulemi Arabistan'a girişinin yasak olması nedeniyle kendisini ziyaret edemediğini, kendisine olan sevgisinin derecesinin yalnızca Allah'ın bilebileceğini, en yakın zamanda görüşmeyi istediğini Ulvan'a iletiyor;

Ebu Süfyan es-Sulemi'nin hocası Ulvan'ın hayat hikayesini anlattığı bir konuşması;

Ebu Süfyan es-Sulemi'nin Libya'nın Sirte şehrindeki Ribat Mescid'inde verdiği "İlim, onunla amel etmek içindir" isimli hutbesi;

Ebu Süfyan es-Sulemi'nin "Firkalardan bir Fırka" isimli ders serisinden: "Haricilik";

Ebu Sufyan Es-Sulemi'nin "Fırkalardan bir fırka" isimli ders serisinden Tekfirde Aşırılık ile ilgili dersi;

Aynı ders serisinden Murcielik dersi;

Ebu Süfyan es-Sulemi'nin "İstanbul'un ikinci fethi" isimli, İstanbul'da yaptığı bir konuşma
<https://youtu.be/01IajAxRey0>

Ebu Süfyan es-Sulemi'nin İslam Devleti mescidlerinde sabır ile alakalı dersi;
<https://youtu.be/-ABDYmlQz5w>

Ebu Süfyan es-Sulemi'nin irca ile alakalı dersi;
<https://youtu.be/UQtAv9Yr2KQ>

Ebu Süfyan es-Sulemi'nin İslam Devleti camilerinden birindeki hutbesi;
<https://youtu.be/bcSsLGE7Xd0>

Ebu Süfyan es-Sulemi'nin İslam Devleti camilerinden birinde demokrasinin hükmü konulu hutbesi;
<https://youtu.be/T5mxkIH7Xgk>

Ebu Süfyan es-Sulemi'nin İslam Devlet'nin camilerinden birinde medya savaşı adlı hutbesi;
<https://youtu.be/TMxzw949agQ>

Ebu Süfyan es-Sulemi'nin Bidat konulu dersi;
<https://youtu.be/HumybjlqOzQ>

Bu kıymetli Şeyh'in birçok dersine bu kanaldan ulaşabilirsiniz;
https://m.youtube.com/channel/UCtAmPIKoujN1zm1D_gwBzzA